

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

.....
"Ημεις γάρ ου μολιαι τεις ελκεται εφ' εμματαυτων Αι ελκεσται δε τωσ
τω των μωσων λαμβανος το κηλοισιν εραυθριοναι." (1 Peter 2:12.)
.....

ΜΑΙΟΣ. 1846

ΑΠΘ. 17.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ.
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1846.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΜΑΪΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 17.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΙΛΟΥΪΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ.

Ἀπὸ οἱ Κύριοι Δε-Λατούρ καὶ Μαρονκέλλης συνέγραψαν τὴν βιογραφίαν τοῦ παραδόξου ἀνδρὸς τοῦ συγγράψαντος τὰς *φυλακάς του*, δὲν ἔμενον ἄλλο εἰς τὸν Ἕλληνα μεταφραστὴν ἢ μόνον νὰ ἐρηνισθῇ ἐκ τούτου ὅσα νομίζει ὅτι δύνανται νὰ ἐνδιαφέρωσι τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην, ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίσῃ πλησιέστερα τὸν πατέρα τῆς ἐξ Ἀρμινία *Φραγκίσκης*.

Ὁ Κύριος Ὀνοράτος Πέλλικος εἶχεν ἐκτὸς τοῦ Σιλουΐου καὶ δύο ἄλλους υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας. Ἔως δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἡλικίας ἔμαθεν ὁ Σιλουΐος νὰ ὑποφέρῃ μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ καρτεροψυχίαν τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, διότι ὁ πατὴρ του θεωρούμενος ἐκ τῶν βασιλικῶν, ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, συνηριθμήθη μεταξὺ τῶν καταδιωκωμένων, ὅθεν ζητῶν ἄσυλον περιεφέρετο εἰς τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων σύρων μεθ' ἐαυτοῦ τὰ τέκνα του καὶ τὴν ἔγκυον συμβίαν του. Ἀλλ' ὅταν ἡ τύχη ἐδέχθη εὐμενεστέρα ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου Ὀνοράτου τότε ἐθεωρεῖτο ὡς ἄσυλον. Εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ ἐναντίου πολιτικοῦ χρώματος ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς, γινώσκοντες καλῶς ὅτι ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Κυρίου Ὀνοράτου δὲν ἠρώτα ποτὲ τοὺς καταδιωκωμένους εἰς ποίαν μερίδα ἀνήκαν.

Ἀγνότης ἠθῶν, φιλοξενία, ἀδιάλειπτος ἐξάσκησης τῆς πρὸς τὸν πλησίον εὐαγγελικῆς ἀγάπης (καὶ πλησίος δὲν ἐθεωρεῖτο μόνος ὁ βασιλικὸς χριστιανός, ἀλλὰ πᾶς ἄνθρωπος καὶ πρὸ πάντων πᾶς δυστυχῆς) ἀπεκαθίστων τὸν οἶκον

ὅπου ὁ Σιλουΐος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ναὸν πασῶν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ λατρεία τῆς στοργῆς τὴν ὁποίαν ἀείποτε ἔτραφεν πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ ὁ Σιλουΐος καὶ τοὺς ὁποίους ἐβιάζετο νὰ ἀναγνωρίζῃ ὡς τοὺς κλητέρους τῶν ἀνθρώπων. Μολονότι δὲ οὗτοι ἦσαν θρησκοὶ συνεδέοντο ὅμως μὲ τὴν στενὴν φιλίαν καὶ μὲ ἄλλους τιμίους καὶ τοὺς ἀθρήσκους, ὥστε τὰ τέκνα τοῦ Κυρίου Ὀνοράτου ἐσυνείθισαν εἰς τὴν ἀνεξίθρησκείαν, καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ἔως ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔμαθον νὰ μὴν ἐχθρεύονται τινα ἢ μόνον τὴν πρόληψιν, τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀδικίαν· μολονότι καὶ αὐτὴ ἡ ἐχθρὰ των συνωδεύετο μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς προληπτικούς αὐτοὺς, τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἀδίκους.

Ἡ μήτηρ του σώφρων καὶ φρονίμη ἐλάμβανεν ἀφορμὴν ἀπ' ὅποιονδήποτε μηδαμινὸν οἰκιακὸν σύμβαμα διὰ νὰ νοθεύσῃ τὸς περὶ αὐτὴν, καὶ αἱ νοθεσίαι τῆς ἐγένοντο μὲ τοσαύτην εὐμένειαν, σωφροσύνην καὶ εὐκολίαν ὥστε δὲν ἐδάρυναν οὔτε αὐτὴν οὔτε τοὺς ἀκροαζομένους· ἦσαν ὠφέλειαι, αἵτινες ἐφαίνοντο γινόμεναι ἀπρομελετήτους καὶ φυσικῶς πῶς. Εἰς τοιαύτην σχολὴν ἐσχηματίσθη καὶ ἀνεπτύχθη ἡ ψυχὴ τοῦ Σιλουΐου! ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅταν λαλῇ περὶ τῆς μητρὸς του, φαίνεται ὡς εὐσάρκος καὶ ζῶν ὕμνος λατρείας πρὸς τὸν Θεὸν εἰς τὰ πλάσματά του.

Ἀλλ' ὁ Σιλουΐος τόσο εὐτυχῆς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς ψυχῆς του ἐχρειάσθη νὰ ὑπερπηδῆσῃ πολλοὺς σωματικούς κινδύνους. Φιλιάσθενος πάντοτε μόλις ἐξήρχετο ἀπὸ μιᾶς θανατηφόρου ἀσθενείας, καὶ σπέρμα ἄλλης νέας ἀνεπτύσσετο ἐντὸς τοῦ σώματός του, ὥστε οἱ ἰατροὶ διετείνοντο ὅτι εἰς τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ· ὅταν δὲ τὸ ἑβδομον ἔτος ἀφικνύετο καὶ τὸ παιδί ἐζῆ ἔλεγον, α ἐνίκησε τὸ πρῶτον ἑπταετὲς στάδιον· ἀλλὰ

« δὲν νικᾷ καὶ τὸ δεύτερον· εἰς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἀποθνήσκει. » Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν καὶ ἡ δευτέρα ὡς καὶ ἡ τρίτη Ἰατρικὴ πρόβητις ἀπεδείχθησαν ψευδεῖς, μολοντί ὀφείλω νὰ μὴ παρασιωπήσω ὅτι καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ἡλικίαν του δὲν ἦτον ὀλιγότερον φιλάσθηνος ἀφ' ὅτι ἦτον εἰς τὴν νηπιότητά του. Ἀλλὰ τότε ἡ μητρικὴ στοργὴ ἦτον εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς. Μετὰ τὴν πρώτην ἐπταστὴν περιόδον τῆς ἡλικίας του, τότε ὅταν καὶ Ἰατροὶ καὶ Ἱερεῖς ἀπελπίζομενοι περὶ τῆς ζωῆς του τὸν παρήτουν, ἡ ἀγαθὴ μήτηρ πλησιάζουσα τοὺς μαστοὺς τῆς εἰς τὸ μόλις πνέον τέκνον τῆς ἐπροσπάθη νὰ τὸ βιάσῃ νὰ θηλάσῃ, τὸ παιδί ἐθλάζε καὶ οὕτω κατ' ἀρχὰς ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ τέλος ἀνελάμβανε. Ποῦτος ὅθεν δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ μήτηρ του τὸν ἔδωσε τοσάκις νέαν ζωὴν;

Ὄφειλω νὰ μὴ ἀποσιωπήσω μίαν μεγάλην ψυχολογικὴν ἀλλήθειαν· ἐὰν ζητῶ νὰ ἐξηγήσω ὅποια εἶναι σήμερον ἡ ψυχὴ τοῦ Σιλουίου ἤθελα ἀμελήσει νὰ τὴν ἐξετάσω εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς. Εἰς αὐτὴν εὐρίσκομεν τὴν ἀληθῆ καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς ἀγωγῆς τὴν ἑποῖαν ἔδειξεν ὡς ἀνὴρ, ὡς ποιητὴς, ὡς υἱὸς καὶ ὡς πολίτης. Ἐκτοτε ὁ ἦρωας μας ἔβλεπε τὸ πρόσωπον τοῦ θανάτου ὄχι μόνον μὲ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ καὶ μ' εὐχαρίστησιν· « Ὁ θάνατος κατ' αὐτὸν ἦτο τὸ τέλος μιᾶς σκληρᾶς μάχης, ὅθεν καὶ πολλὰκις ἀφ' ὀφθαλμοῦ εἰς ὄριμον ἡλικίαν εἶπεν, α ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου θέλει εἶσθαι ἐκείνη, καθ' ἣν θά ἀποθάνω ! »

Ἐν τούτοις εἰς τὰ μετὰ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ἀσθενεῖας διαστήματα, ὁ Σιλουῖος καὶ ὁ Λουῖσιος (ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του) ἐπούδαζαν τὰ στοιχειώδη μαθήματα κατ' οἶκον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς ἱερέως, καὶ ἠτοιμάζοντο διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν δημοσίων σχολείων διὰ νὰ μεταβῶσι ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην τάξιν. Μέρους τῶν μαθημάτων τῶν ἀπετέλει καὶ ἡ ἀποστηθισὶς καὶ ἀπαγγελία ποιητικῶν συγγραμμάτων τοῦ πατρὸς των. Ὅποσον δὲ φῶς ἐξήθη ἀπὸ τοὺς σπινθῆρας τούτους! ὁ μὲν Λουῖσιος συνέγραψεν κομωδίας ὄχι εὐκαταφρονήτους, ὁ δὲ Σιλουῖος εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ πρῶτος Δραματουργὸς τῆς σημερινῆς Ἰταλίας. Δέκα μόλις ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἀπεπειράθη νὰ σχεδιάσῃ τραγῳδίαν!

Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Κύριος Ὀναρχάτος ὑπῆγεν εἰς τὸ Πινερόλο ὅπου εἶχε συστήσει κατάστημα μεταξοπλοσίας. Ἐντεῦθεν ἐπομένως μετέβη οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ταυρυνίαν ὅπου διωρίσθη ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως.

Πρὶν παρικήτω τὴν νηπιότητι τοῦ συγγραφέως μας, δὲν εἶναι νομίζω ἄνω σκοποῦ νὰ σημειώσω ἕν εἶδος ἠθικῆς ἀσθενείας εἰς τὴν ὅποιαν πολλὸν χρόνον ὑπέπεσε. Κατὰ συνέπειαν ἐνὸς φόβου τὸν ὅποιον ἄπαξ εἶχε λάβει· κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν περὶ λύχων ἀφὰς ἔβλεπε παραδοξὰ φαντάσματα περὶ αὐτὸν κινούμενα, ἀκόμη δὲ καὶ ἀφοῦ ἔφεραν τὰ φῶτα ἐξηκολούθη νὰ τὰ βλέπῃ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ δωματίου ἣτις καλῶς δὲν ἐφωτίζετο· τότε τὸ παιδίον ἤρχιζε τοὺς ἀτελευτήτους κλαυθμούς του οἵτινες ἐβλάγγιζαν τὴν καρδίαν τοῦ ὅστις τυὸς ἦλουε. Ἡ προμήτηρ του τὸν ἠρωτοῦσεν ὅποιον σχῆμα εἶχον τὰ ὠρὰ αὐτὰ φαντάσματα· αὐτὸ σχῆμα τῆς προμητρὸς μου, ὁ ἀπεκρίνετο τὸ παιδίον. Ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐξηγεῖται ἄραγε ἐκ τῆς συμπτώσεως τοῦ ὅτι ἡ προμήτηρ αὐτοῦ εἶχε μυστηριώδεις τι καὶ ἀνόητον βιβλίον, τὸ ὅποιον τὸ παιδίον ἐξητένημενον ἀπὸ τὰ συνεχῆ νοσήματά του, ὅταν ἀνεγίνωσκε τὴν ἡμέραν ἐξήπτετο ἡ κεφαλὴ του;

Ἐντούτοις ἡ δημοκρατικὴ Κυβέρνησις ἐπιστήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸ φιλοδίκαιον δὲ τοῦ Κυρίου Ὀναρχάτου, ὀδηγούμενου ὄχι ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς αἰωνίου δικαιοσύνης, (ἡ μήνη παραδοχῆ τῆς ὁποίας ἀποκαθιττὰ δικίαν πᾶσαν κοινωνίαν ὅπουοὐδέποτε καὶ ἂν ἦναι πολιτικοῦ χρώματος) τὸν ἔκαμε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς τὸν καλλίτερον τῶν ἀνθρώπων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, καὶ συνάμα τὸν ἔκαμε νὰ χαιρετηθῇ καὶ ὡς τὸν καλλίτερον τῶν ἀνθρώπων τῆς δημοκρατίας. Καθὼς τὸν ὑπηγόρευε τὸ χρέος τοῦ πολίτου, συχνάκις παρεურίσκετο εἰς τὰς συνελεύσεις ὅπου ὁ λόγος του δὲν εἶχεν ἢ μόνον ἕνα σκοπὸν, ἐκείνον, λέγω, τοῦ νὰ συντελέτῃ εἰς τὴν κοινὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἀποτελοῦσαν ἐκείνην τῶν ἀτόμων. Ὁ κάλλιστος δὲ οὗτος πολίτης μετέβαιεν εἰς τὰς συνελεύσεις συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὰ μικρὰ τέκνα του τὸν Λουῖσιον καὶ τὸν Σιλουῖον. Τουτοτρόπος ἐτελειοποιήσαν ἀμφοτέρωι οἱ νέοι οὗτοι τὸ σχολεῖον τῆς δημοσίας δικαιοσύνης, τὸ σχολεῖον τῆς πρακτικῆς καὶ θεωρητικῆς ἠθικῆς, τὸ ὅποιον ἔβλεπον καθεκάστην ἐκτελούμενον ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας των. Πᾶς ἄλλος ἤθελε νομίσει περιττὴν τὴν συνεδριάσιν δύο παιδικῶν εἰς τὰς δημοσίας ἐκείνας συνεδριάσεις, « τί καταλαμβάνουν; αὐτὰ, » ἔρωτᾷ· ὅλα τὰ καταλαμβάνουν. Ἀπὸ τὰς πολλὰς δὲ ἀναμνήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ἀνάμνησις τῶν δημοσίων συνεδριάσεων ἐγένε-

νάς μας, καὶ ὠθεύσαμεν τρεῖς μίλια εἰς ἀνοιχτόν τινα τόπον, ἔχοντα ἐξ ἑνὸς μέρους ὄρυζῶνας, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου δάσος. Ἀφοῦ ἐπεριμείναμεν ἀρκετὴν ὥραν, ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. καὶ ἐγὼ, διαβάντες τοὺς ὄρυζῶνας, ἐστάθημεν ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἠκούσαμεν τὸ σάλπισμα ἐλέφαντος· ἐτρέξαμεν δὲ πᾶραυτα διὰ μέσου τῶν ὄρυζῶνων μέχρι τῶν γονάτων καταλασπωθέντες, ἀλλὰ ματαίως· ἐφθάσαμεν μόνον εἰς τὰ ἴχνη, ἐνὸς ἀπὸ τὰ ζῶα, ἔπειτα δὲ ἐτρέξαμεν ἐπτακοσίους πήχεις μέτρα εἰς τὸ δάσος. Τίποτε ὅμως, μὴ ἀνκαλύψαντες ἐνταῦθα, ἐγὼ μὲν καὶ ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. ἐπήγαμεν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχομεν ἰδεῖν τὰ ἴχνη, ὁ δὲ Εἰσπράκτωρ ἐμβήκεν εἰς τὸ δάσος. Ἀποτυχόντες καὶ ἀνυπόμονοι, σχεδὸν ἀποφασίσαμεν, παρσιτηθέντες ἀπὸ τὸ κυνήγιον, νὰ ἐπιστρέψωμεν οἴκαδε· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μετεμψυχώθημεν, ἀκούσαντες δύο πυροβολήσεις ἔμπροσθέν μας, ἀμφοτέρως τοῦ Εἰσπράκτορος. Ἐδράμομεν ὅσον τάχιστα, δάση, λαγκαδία, καὶ βυάκια διερχόμενοι, ἕως τοῦ τέλους, ἀπὸ τὴν κορυφὴν φάραγγος εἶδομεν τοὺς ἐλέφαντας. Ἦτον αὕτη στιγμὴ μεγάλης συγκινήσεως. Ἄπαντες ἤμεθα διεσκορπισμένοι. Ὁ Εἰσπράκτωρ εἶχε πιάσει τὴν μέσσην ὁδόν, ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. κυνηγοὶ τινες, καὶ ἐγὼ τὴν ἀριστεράν, ἄλλοι δὲ τινες συμβοηθοὶ μας κατέβαινον ἀπὸ τὴν δεξιάν. Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἀκόμη ἐβλεπον παρ' ἐν τι, τὸ ὅπου ὁ μ' ἐφαίνετο καλύβη ἐντοπίων ἐστεγασμένη μὲ φύλλα· ἀλλ' ἀφοῦ ὀλίγους πήχεις προεχώρησα, μού παρεστη αἰφνηθῶς εἰς τὴν ὄρασιν ἡ παμμεγέθης κεφαλὴ τοῦ ἐλεφαντος ἄνωθεν τοῦ δάσους περισειομένη, ἐντὸς δεκαπέντε πηχῶν ἀπὸ ἡμᾶς. Ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. καὶ εἰς κυνηγὸς ἦσαν ἑκαυτὸ ἔμπροσθέν μου· ὅλοι ἐπυροβολήσαμεν ταυτόχροτως, καὶ εἰς τόσον εὐθείαν γραμμὴν, ὥστε ἡ ἄκρα τοῦ πυροβόλου μου ἐκτύπησε τὸν κυνηγόν, τὸν ὁποῖον καὶ κατὰ πρῶτον μου ἐκτύπησε ὅτι εἶχον τουφεκίσιν. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, μολοντότι ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἀτήμαντον, μ' ἐτάραξεν ὀλίγον τι. Ὁ δὲ μέγας ἐρεθισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν ἡ κατὰ πρῶτον φοράν ὄψις ἀγρίου ἐλεφαντος ἐλευθέρου καὶ εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, διήγειρεν αἰσθήματα ἐλπίδος καὶ φόβου, ἐκτενῆ καὶ ἀπερίγραπτα.

Τὸ τρομακτικὸν φαινόμενον τοιοῦτου παμμεγέθους ζώου ἐξέστησεν ἡμᾶς, καθὼτι μάλιστα ἐτύχομεν διεσκορπισμένοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ ἐλέφας μετὰ φρικώδους

σαλπίσματος ὤρμησε κατὰ τινος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἴδω, ἀλλὰ προχωρήσας εἶδον εὐθὺς τὸν Εἰσπράκτορα τρέχοντα χωρὶς πύλου ἢ πυροβόλου, καὶ τὸν ἐλέφαντα ἐξοπίσω του. Ἀμέσως ἐπυροβόλησα, σκοπεύων νὰ κτυπήσω ζωτικόν τι μέρος· ὑποκάτω τοῦ ὠτίου ἢ βολῆ ἐκτύπησε μὲν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν χωρὶς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Ὁ δούλος μου, ὅστις ἐκράτει γεμισμένον τουφέκιον, ἐξεπίτηδες διὰ τοιαύτην χρεῖαν, ἔσπεκε δέκα ἢ δεκαπέντε πήχεις μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ, πολὺ διάστημα εἰς τοιαύτην ὥραν· ἀλλ' ὅσον τάχιστα ἠλλαξάμεν τουφέκκια. Εὐθὺς ἐστράφη, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ θηρίον ἐπίασε τὸν Εἰσπράκτορα, καὶ τὸν ἐσκότωσεν ἀπὸ τὴν γῆν. Χωρὶς ἀναβολὴν ἐστάθμισα τὸ πυροβόλον μου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ τύχῃ ὥστε νὰ σώσω αὐτόν. Ὁ ἐλέφας περυστράφη εἰς μέρος τοῦ δένδρου, κρατῶν εἰσέτι μὲ τὴν προδοσκίδα τὸν Εἰσπράκτορα, καὶ εἶδον ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐμπόδιόν τι· ἔσφαρα λοιπὸν, καὶ κατὰ θέλιν πρόνοιαν τὸν εὐρήκα εἰς τὸν ἀρτιστερόν ὄφθαλμόν. Ἐκλονήθη, ἐσκόνδαψεν, ἐβρίψεν τὸν Εἰσπράκτορα, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τὸν πατήσῃ. Ἦρμισα τότε εἰς τὰ ἔμπροσθεν, σκοπὸν ἔχων ν' ἀδιάσω καὶ τὸ δεύτερόν μου λαμνίον· ἀλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐλεφαντος ἐμεσολαβήσαν πράγματά τινα, διέφυγε, καὶ ὅλω, ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμούς μου. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἔλειτο καταγῆς ὡς νεκρός· πόνοσ δὲ καὶ ζάλη ἐπίασεν ἐμὲ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἐνθ' διευθυνόμεν πρὸς αὐτόν, ἐκινήθη, καὶ ἐβουήθησεν αὐτὸς ἑαυτόν, πιάσας τὸ δένδρον· ἔσπευσα τότε, καὶ τὸν εὐρήκα ὡς ἀναστάντα ἐκ τοῦ τάφου, μὲ νεκρικὴν ὠχρότητα εἰς τὸ πρόσωπον· εἶδον αἷμα, ἀλλ' ἦτο τοῦ ἐλεφαντος, στάζον ἀπὸ τὸ μέτωπόν του.

Οὐδέποτε θέλω λησμονήσειν μ' ὅποια αἰσθήματα εἶδον τὸ τέρας ἐφορμῶν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα μ' ὅποια αἰσθήματα εἶδον τὴν παμμεγέθη αὐτοῦ προδοσκίδα περιτυλισσομένην καὶ ἀναλαμβάνουσαν τὸν φίλον μου. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἦτον φυσικὰ λειποθυμημένος· παρητήσαμεν τὴν καταδίωξιν, καὶ τὸν ἐφέραμεν ῥακίον καὶ νερόν, τὰ ὅποια τὸν ἐζωογόνησαν, καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἕως ὅτου πήχεις πλησίον τοῦ ἐλεφαντος, ἐπυροβόλησε, στοχαζόμενος ὅτι κατὰ τὸ σύνθησ ἤθελον ὀπισθοδρομήσειν· ἀντὶ τούτου ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ. Ἐπυροβόλησε τότε καὶ δεύτερον κέντε πήχεις μόνον μακρὰν τοῦ

κτίνους, και ἔφυγεν, ἀλλὰ τὸ ζῶον ἐπρόφρασεν αὐτόν· ἔβριψε λοιπὸν τὸ τουφέκιον κατεπάνω του, καὶ ἐζήτησε νὰ περιστραφῇ εἰς δένδρον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης πιτυρῆς περιστράφη ὁμοίως εἰς τὸ δένδρον, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν τράχηλον, καὶ τὸν κατέβριψεν· ἐζήτησε τότε νὰ τὸν κεντρίσῃ· ἀλλὰ κατὰ θεῖαν πρόνοιαν οἱ χαυλιόδοντες ἐκτύπησαν εἰς τὴν γῆν ἑκατέρωθεν αὐτοῦ, καὶ οὕτω διεσώθη. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἠθόλησεν ἔπειτα ὅτι ὁ ἐλέφας ἀνέλαβεν αὐτὸν μὲ τὴν προβοσκίδα του, ἤκουσεν ἐπομένως τὸ τουφέκισμα μου, καὶ πάραυτα εὗρεθη καταγῆς. Μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἀπέμεινεν ἤσυχος ἐκεῖ, ἔπειτα δ' ἔκλεινεν ἑλαφρὰ, καὶ εἶδεν ἐστραμμένα πρὸς ἑαυτὸν τὰ νῶτα τοῦ ἐλέφαντος.

Ἐἴκοσι βῆματα τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἐλέφας. Ἰσως δὲ ἐπρόφρινε τὸν Εἰσπράκτορα διὰ τὸ στυλπνὸν λευκὸν χρῶμα τοῦ ἐνδύματός του.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐμάθομεν ὅτι κυνηγοὶ τινες εἰχον θανατώσειν τὸν ἐλέφαντα, ὅστις περιπλανᾶτο εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπληρώθη. Ἦτο δὲ τὸ μῆκος δεκατέσσαρας πόδας, καὶ τὸ ὕψος ἑνδεκα. Αἱ βολίδες μου εἶχον κτυπήσειν αὐτὸν εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἀριστερὸν ὄμμα, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἦτο κατατρυπημένη.

(Ἀποθήκη τῶν Ὠρελίμων Γνώσεων.)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΣΑΛΑΜΙΣ.

Ἡ θεὰ τῶν ἐρεπίων τῆς Ἀμμιχούστου (1) διηγείρεν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν τοῦ Εὐαγέρου. Πλήρης λοιπὸν μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ ἀνεχώρησα τὴν πρωτὴν τῆς ὕστεραιας ἀπὸ τὸν ἅγιον Σέργη, καὶ μετὰ μιᾶς καὶ ἡμισείας σχεδὸν ὥρας ὁδοιπορίαν ἐφθάσα εἰς Σαλαμίνα, κειμένην πρὸς ἀνατολὰς τῆς Νήσου, μικρὸν ἀπέχουσαν τῆς Ἀμμιχούστου.

Τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀποδίδουσιν εἰς Τεῦκρον τὸν τοῦ Τελαμώνος, συμβᾶσαν κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, περὶ τὰ 1184. Π. Χ. ὅτε οὗτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν εἰς Κύπρον καὶ κυριεύσας μέρος αὐτῆς, ἔκτισε τὴν

πόλιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε Σαλαμίνα, ἀπὸ τοῦ τῆς ὁμωνύμου πατρίδος αὐτοῦ ὄνομα· οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ διαδοχὴν ἐν Κύπρῳ. Ἰπέστη δὲ καὶ ἡ Σαλαμίς πολλὰς μεταβολὰς καὶ ταύτας ὀλεθρίου, αἵτινες συνεπέφερον αἰετοτε καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς· διότι, οὐ μόνον ῥομφαία ἠρήμωσεν αὐτὴν κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικοὶ σεισμοὶ καταλείπουσιν αὐτήν.

Ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἡ πόλις αὕτη ἀνεστράφη ὑπὸ δυνατῶν σεισμῶν, ἕως οὗ ὁ αὐτοκράτωρ ἀνακαινίσας αὐτήν, ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του εἰς αὐτήν Κωνσταντιάν μετακληθεῖσαν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐαγέρου. καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικοκλέους (πρὸς ὃν ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε τὸν Παραινετικὸν του περὶ βασιλείας λόγον) ἡ πόλις αὕτη κατέστη ἡ εὐδαίμονεστέρα τῶν ἐν Κύπρῳ. Παραλαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Φοίνικας βάρβαρον καὶ ταπεινὴν, ἐξεπολίτευσε καὶ ἀνήγειρε τείχη· ἐναυπήγησε τριήρεις, διορθώσας καὶ τὸν πρὸς ταύτας ἀνάλογον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· ἀλλ' οὐδὲ λαμπραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ διέφυγον τὴν προσοχὴν του. Εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν εὐνομίας κατήντησεν, ὥστε, ὡς λέγει ὁ Ἰσοκράτης, πολλοὶ τῶν κυρίως Ἑλλήνων ἐγκαταλείψαντες τὰς πατρίδας των, κατέφυγον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Εὐαγέρου, ὡς τὴν μᾶλλον εὐνομουμένην τῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὑπεδέξατο ὁ Εὐαγέρας τὸν Κόνωνα μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἦταν τῶν Ἀθηναίων, φέροντα μεθ' ἑαυτοῦ τὰς ὀκτὼ αὐτοῦ τριήρεις· ἐναυθῆ καταμονίας, ὄντες ἀμφοτέρωι εἰς τὴν ἀνάγκησιν τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας, ὄντες ἀμφοτέρωι πολῖται Ἀθηναῖοι, ὁ μὲν Κόνων ἐκ γενετῆς, ὁ δὲ Εὐαγέρας διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν (τῶν Ἀθηναίων) εὐεργεσίας του κατὰ Νόμον.

Μετὰ ταῦτα συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν νῆσον ἅπασαν, καὶ κατ' ἀρχὰς εὐδοκίμει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπῆντησε δεινὰς τύχης ἀντιστροφάς. Τοῦτον διέδεξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νικοκλῆς, γενόμενος ἐφάμιλλος τῶν πατρικῶν ἀρετῶν· μετὰ τὸν θάνατον δὲ καὶ τούτου ἡ Σαλαμίς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ πικρακμάξῃ, διὰ τὰς ὑπὸ διαφόρων ἐθνῶν συμβάσας ἐπιδρομὰς καὶ κατακτήσεις ἐξαφανιζούσας καὶ πόλιν καὶ κατοίκους, καὶ μετ' αὐτῶν ὅτι ἐν αὐτῇ εἶχε μέγα.

(1) Ὁ 2α Τόμ. 8: τῆς Ἀποθήκης τῶν Ὠρελίμων Γνώσεων Σελ. 190.

Τὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν βασιλέων αὐτῆς μαρτυρεῖ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο· ὅτι ὁ Ῥωμαῖος Κάτων ἐτάλλαθ' ἐκ τῆς κομμακράτορος τότε Ῥώμης, νὰ ἐκδικηθῆ τον βασιλέα τῆς Κύπρου Πτολεμαῖον, ἐπὶ προφάσει μὲν ὅτι δυσπρόστησε τὸν Ῥωμαῖον Δήμαρχον Κλώδιον, πραγματικῶς ὁμῶς διὰ νὰ λεηλατήσῃ καὶ κυριεύσῃ τὴν νῆσον, προσωμίση πρῶτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Σαλαμίνας, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὰ Ἀνάκτορα ἐξεπλάγη ἀπὸ τοὺς ἀπείρους θησαυροὺς καὶ λοιπά. « Οὐσῆς δὲ πολλῆς καὶ βασιλικῆς » ἐν ἐκπώμασι καὶ τραπέζικις, καὶ λίθοις, καὶ πορφύραις » κατασκευῆς, ἣν ἔδει παραθεῖσαν ἐξαργυρισθῆναι, πάντα » βουλόμενος ἐξακριβοῦν, καὶ πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν » τιμὴν, καὶ πᾶσιν αὐτὸς παρῆναι, καὶ προσάγειν τὸν » ἔσχατον ἐλλογισμὸν, οὐδὲ τοῖς ἔθεσι τῆς ἀγορᾶς ἐπί- » στευεν, ἀλλ' ὑπονοῶν ἑαυτοῦ πάντας, ὑπρέτας, κήρυκας, » ὠνητάς, φίλους, τέλος αὐτὸς ἰδίᾳ τοῖς ὠνούμενοις διαλε- » γόμενος καὶ προσιβάζων, ἕκαστον οὕτω τοῦ πλείστου » τῶν ἀγορασμάτων ἐπώλει. » (Πλούταρχ. Β'. Παρ. Κάτ. Νεώτ. §. 38.) καὶ τοὺς ὁποίους ἀρπάσας μετ' ἄλλων ἀπὸ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς νήσου, κατέστησε σημαντικὴν ποσότητα, συνισταμένην κατὰ Πλούταρχον εἰς ἑπτὰ χιλιάδας Ταλάντων, κατ' ἄλλους δὲ εἰς πενήκοντα. « Τῷ δὲ Κάτωνι συνήχθη μὲν ἀργυρίου τάλαντα μικρὸν » ἐπτακισχιλίων ἀποδέοντα. » (Πλούταρχ. Β'. Παρ. Κάτ. Νεώτ. §. 38.)

Ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Νικοκρέων ὁ τύραννος αὐτῆς ἐθανάτωσεν ἀπανθρώπως τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον. Οἱ Πέρσαι ἤλωσαν αὐτὴν τὸ 370. Π. Χ. κατακρημίσαντες σχεδὸν τὴν πόλιν. — Ἐν ἔτι 115. Μ. Χ. συνέβη ἐν αὐτῇ τρομερὰ σφαγὴ διακοσίων τεσσαράκοντα σχεδὸν χιλιάδων κατοίκων, ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, καταστρεφάντων καὶ μέρος τῆς πόλεως καὶ ἕκτοτε ἀπηγορεύθη ἡ ἐν Κύπρῳ ὑπαρξίς Ἰουδαίου· τὸ δὲ συμβᾶν τοῦτο δεικνύει τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως.

Ἄλλ' ἅς ἀφήσωμεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἀρχαίας καταστάσεώς της, καὶ ἅς μεταβῶμεν εἰς τὴν τῆς ἐνεστώσης, ἡ θεὰ τῆς ὁποίας ἐπροξένησεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὰ πλέον καταπληκτικὰ αἰσθήματα, συλλογίζόμενος ὅτι ἐνταῦθα ἤμαζέ ποτε ἡ λαμπροτάτη τῶν ἐν Κύπρῳ πόλεων, ὅτι ἐνταῦθα ἦτο πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως, καὶ θέατρον πασῶν τῶν ἡδονῶν. Πῶς ἠφανίσθη τόση δόξα! πῶς ἐματαιώθη-

σαν καὶ ἐμηδενίσθησαν τόσκι κόποι καὶ προσπάθειαι! Ἐν τοσοῦτῳ τὰ μόνα ἐρείπια, τὰ ὁποῖα σώζονται, εἶναι ἀριθμὸς τις κίωνων διεσκορπισμένων ἐνθεν κεικείθεν, οἱ ὅποιοι πολὺ πιθανὸν νὰ ἐχρησίμευσον ὡς περιστάλιον τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Ἀκολουθῶν τρεῖς ἀψίδες, ἀρκετὰ ὑψηλαί, αἱ ὁποῖαι συνάμα πολλῶν ἄλλων μὲν ὑπαργουσῶν εἶδη, μετέφερον ἐκ δέκα περίπου ὠρῶν διάστημα τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν πόλιν ὕδωρ. Πάμπολλα πρὸς τοῦτοις ἀσήμαντα ἐρείπια, καὶ ἀπέραντος σειρὰ λίθων, ἐπιβεβαίουν ὅτι ἐνταῦθα ἤμαζέ ποτε ἡ ἐμπορικωτάτη καὶ βαθύπλουτος τῶν Σαλαμινίων πόλις, πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ λείψανα ἐνὸς χειροποιήτου λιμένος. — Ταῦτα ἐπισκεπτόμενος μετὰ συγκινήσεως καὶ λύπης, μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη ν' ἀντακλύβῃ τὰς ἀκολουθούσους ἐπιγραφάς:—

1.

..... ΓΣ . . . ΥΝΗ Η ΛΕΥΚΟΥ ΤΟΥ.
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.
 ΟΤΙΜΟΝ ΕΚΑΤΑΙΟΥ
 ΑΥΤΗΣ ΠΑΤΕΡΑ.

2.

. ΚΑΤΑ ΣΑΛΑΜΙΝΑ
 ΓΕΡΟΥΣΙΑ
 ΟΝΣΩΣΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝ. Α
 . ΡΟΝΟΗΤΕΥΣΑΝΤΑΔΕΚΑΠΡΩΤΕΥΣ. . . .
 . ΔΙΕΤΕΡΑΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣΤΗΠΑΤ. . . .
 ΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΑ.

3.

.....
 ΚΥΡΕΙΝΗ ΦΛΑΚΚΟΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ
 ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΑΥΤΟΚΡ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ
 ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΠΑΡΧΕΙΑΣ
 ΛΟΥ. ΗΓΕΜΟΝΑ ΛΕΓ Γ ΣΕΒ.
 ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΟΔΩΝ ΑΥΡΗΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΙ
 ΣΥΜΦΑΔΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΔΗ
 ΜΑΡ . . . ΤΑΜΙΑΝ ΡΩΜΑΙΩΝ, ΧΙΔΙΑΡΧΟΝ
 ΑΡΧΗΝ ΑΡΕΑΝΤΑ Δ' ΑΝΔΡΩΝ ΟΔΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ
 Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΤΙΜΗΣ ΧΑΡΙΝ.—

Ὅμι μακρὰν τῶν ἐρειπίων τούτων ὑπάρχει σπήλαιόν τι ἐκ κολοσσαίων λίθων, τὸ ὁποῖον ἐπεσκεψθῆν· τοῦτο ὑπῆρξε λέγουν ἡ φυλακὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, καὶ σύγκειται ἐξ ἑνὸς μεγάλου θαλάμου, καὶ ἑνὸς μικροτέρου. — Ἐντεῦθεν διέβην νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ μέρος ὁποῦ κατὰ τὸ 473. Μ. Χ. εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα μ' ἐν ἀντίγραφον τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου· καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἀπάντων τούτων ἐπανῆλθεν ἐκθαμβὸς εἰς τὰ ἴδια.

Δημήτριος Νικ. Φραγκοῦδης.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ἐπὶ Μουράτ-βεῖ Ἀυτοκράτορος Αἰγύπτου.

Ὁ Μουράτ, ὁ τοσοῦτον ἐνδοξὸς εἰς τὰς τελευταίας ἐκστρατείας τῶν Γαλλῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, εἶχεν ἀρχίσει, καθὼς πάντες οἱ βεῖδες ταύτης τῆς χώρας, ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔναι ἀπλοῦς Μιμελοῦκος. Τὰ στρατιωτικὰ πλεονεκτήματα τοῦ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ, ἐδικαίωσαν τὴν ὑψωσίν του, καὶ τὴν ἐπιβροχὴν τὴν ὁποῖαν ἠδύνηθη νὰ λάβῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων βεΐδων· μὲ εὐχάριστον ἤθελεν ἀναγκάσει τις τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον ἀνεκκλήπτου τὴν καταγωγὴν του.

Πλήθος ἀκρίδων εἶχε καλύψει τὰς πεδιάδας τῆς Συρίας, αἵτινες ἠφάνησαν τὴν ἐξοχὴν καὶ κατέρχοντο τοὺς σίτους βίβηδον. Ἡ σιτοδείξ ἦτον ἐξ ἀνάγκης ἐπομένη ταύτης τῆς συμφορᾶς. Γεωργὸς τις τῶν περὶ τῆς Δαμασκού συνηθάνθη τὰ ἀποτελέσματα τοῦ γενικοῦ ἀφηνισμοῦ, καὶ διὰ νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῆς πολυχρήμου οἰκογενείας τοῦ ἐπώλει καθ' ἡμέραν λιχνικῶς, ἀλλ' οὗτος ὁ πόρος ἐξαντλήθη μετ' ὀλίγον. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ καταβεβαρυσμένος ἀπὸ τὸ παρὸν, ἐπροβλεπε τὸ μέλλον φροκωδέστερον. Καταθλιμένος ἐκ τῆς πείνας ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ ἐργαλεῖα τῆς γεωργίας τοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀόρατος χεὶρ τῆς Προνοίας ὠδήγει τὰ βήματά του, καὶ ἀγοράζων ἤκουε νὰ λέγουν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Μουράτ — βεῖ, ὅστις, νικητὴς τῶν ἐχθρῶν του, κατεστάθη θριαμβεύων εἰς τὸ μέγα Κάϊρον, κ' ἔκαμεν νὰ περιγράψωσι τοῦτον τὸν στρατιωτικόν, τὸ ἀνάστημά του, τὸν χαρακτῆρα του, τὴν

καταγωγὴν του, νὰ διηγοῦνται πῶς ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς αἰχμαλωσίας ἐφθασεν εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεως. Ὁ Γεωργὸς ἐνόησε, ἐνθυμήθη ἕνα υἱὸν τὸν ὁποῖον τοῦ ἀφῆρσαν εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν. Τότε, ἀκτίς ἐλπίδος ἐνεθάρυνε τὴν καρδίαν του· ἔσπευσε νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶχε ἀγοράσει, ἐδιηγήθη ἐκεῖνο τὸ ὅτιον εἶχεν ἀκούσει, καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Αἴγυπτον. Ἡ γυνὴ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ τὸν κατέβρεχον μὲ τὰ δάκρυά των, καὶ πῆρεκάλουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφὴν του. Φθάσας εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπεβιάσθη ἐπὶ πλοῖου, καὶ προσορμίσθη εἰς τὸ Δαμιᾶτι· ἀλλὰ φόβος τις ἐκυρίευσεν αὐτὸν ἀκαταπαύστως. Υἱὸς ἐγκαταλείψας τὴν θρησκείαν τῶν γονέων του, διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Μοαμεθανισμόν καὶ βλέπων ἑαυτὸν περικυκλωμένον ἀπὸ τὴν λάμπιν τῆς τύχης, ἤθελεν ἀραγε τὸν ἀναγνωρίσει, ἀλλ' ἄλλοθεν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀποσπᾶσθαι τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὰς δεινότητας τῆς πείνας, ἡ ἐλπίς νὰ ἐπαναεὐρῆ ἕνα τέκνον τοῦ ὁποῖου εἶχε κλαύσει τὸν χαμὸν διετήρει τὸ θάρρος του, καὶ τὸν ἐνεψύχει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Εἰσελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διευθύνθη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Μουράτ — ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πρίγγιπος καὶ βεῖ· ἔπαρουσιάσθη εἰς τὸν Βεῖν, καὶ ἐζήτησε μὲ ἐπιμονὴν ἐξήτει νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ. Ἐβίαζε, καὶ ἐζήτησε μὲ ἐπιμονὴν μὲν ἀκράσιν. Τὰ φορέματα καὶ ὄλον τὸ ἐξωτερικόν του τὸ ὁποῖον ἐφάνερονε τὴν πτωχίαν καὶ τὴν ἀτυχίαν του δὲν ἦσαν καταλληλὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, ἀλλ' ἡ προβεσηκυῖα ἡλικία του, ἡ ἡλικία αὐτῆ ἡ τοσοῦτον σεβασμίου εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐφώνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ· ὅθεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπῆγεν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μουράτ — ὅθεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν, ὅστις ἐφάνητο δυστυχὴς ἐζήτησε νὰ τοῦ βεῖν ὅτι, γέρων τις ὅστις ἐφάνητο ἀπεκρίθη. Ὁ Γεωργὸς ἐβιάζε τρέμων ὀμιλήσῃ· ὅς εἰσέλη ἀπεκρίθη. Ὁ Γεωργὸς ἐβιάζε τρέμων ἐπὶ τῶν πλουσίων ταπίτων οἵτινες ἐκάλυπτον τὴν αἰθουσαν τοῦ Διβανίου καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Βεῖν κείμενον ἐπὶ ἑνὸς ἀνακλιντηρίου ποικιμένου ἀπὸ μετάξην καὶ χρυσόν. Τὰ διάφορα αἰσθήματα τὰ καταθλίβοντα αὐτὸν τοῦ ἐμποδίζον τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τέλος ἀνεγνώρησε τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον τοῦ ἠρπάσθη, καὶ ἡ φωνὴ τῆς φύσεως καταδαμάσασα τὸν φόβον του, τὸν ἔκαμε νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ νὰ τὸν εἴπῃ ἐναγκαλιζόμενός τα· « εἶσαι υἱὸς μου. » Ὁ Βεῖς τὸν ἀνύψωσε καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ· καὶ ὁπότεν ἀπὸ σημεῖα τινὰ ἀνεγνώρισε

ὅτι οὗτος ἀληθῶς ἦτον ὁ πατήρ του, τὸν ἐκάθισε πλυσίον του καὶ τὸν ἐφιλοφρόνει. Μετὰ τὰς τρυφερὰς φιλικὰς διακοινωνήσεις ὁ γέρον παρῆστησεν εἰς οὗτον τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀρήσει τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Ὁ Πρίγγιψ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ νὰ τοὺς κάμῃ κοινωνοὺς τῶν πλούτων του, καὶ τῆς δυνάμεώς του ἐὰν ἤθελον νὰ ἐναγκαλισθοῦν τὸν Μωχμεθανισμόν· ὁ γενναῖος Χριστιανός, ὅστις εἶχε προβλέψει ταύτην τὴν πρότασιν, καὶ στοχαζόμενος ὅτι οἱ νέοι ἠδύναγτο νὰ δελεασθοῦν, δὲν ἠθέλησε παρ' ἐν μόνον τῶν τέκνων του νὰ τὸν συτριφύσῃ· ἀπέβαλε λοιπὸν μὲ σταθερότητα τὴν προσφορὰν τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐτόλμησε μάλιστα νὰ τὸν νοουθετήσῃ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς θρησκείας του. Ὁ Μουράτ-βεῖς βλέπων ὅτι ὁ πατήρ του ἦτον ἀκλόνητος, τοῦ ἔδωκε μίαν μεγάλην προσήματα ἀργυρίου, καὶ τὸν ἐπινέστειλε εἰς τὴν Συρίαν μὲ ἐν μικρὸν πλοῖον πλήρες Δημητριακῶν καρπῶν. Ὁ Εὐτυχὴς Γεωργὸς ἐπέστρεψε ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Δαμασκού, καὶ διὰ τοῦ ἐρχομοῦ του ἀπέβαλε τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν καλύβην του, καὶ ἐπανάφερε ἐκεῖ τὴν χαρὰν, τὴν εὐπορίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Κ. Στ. Γ.

Τὸ κατωτέρω περὶ φιλαναγνωσίας *Ἀνεκδοτὸν* συστήνομεν πολὺ εἰς τὴν προσοχὴν τινῶν ἐπιπολαίων ἀναγνωστῶν μας, (ἐὰν ἀτυχῶς ἔχωμεν τοιοῦτους εἰς τὸ Περιόδικόν μας Φύλλον)· ἰδίως δὲ, προτρέπομεν τοὺς ὅσοι ἐκ τῶν τρεχόντων τὸ στάδιον τῆς σπουδῆς Νεανίσκων συνειθίζουσιν νὰ εὐρίσκωσι προσκόμματα εἰς ἕκαστον αὐτῶν βῆμα, νὰ μάθωσιν ἐκ τῆς βαθείας μελέτης αὐτοῦ, πόσον ὀμαλὴ καὶ εὐκολογὸς εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς Παιδείας εἰς τοὺς ἐραστάς της.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑΣ.

Εἰς ἀξιοθαύμαστον τινα λόγον ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἀγγλαμερικανοῦ Εὐερέττου, διοικητοῦ μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εὐρίσκομεν τὰ ἐπόμενα.—

Λαθάνονται πολὺ ὅσοι νομίζουσιν, ὅτι μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λόγιοι εὐρίσκουν καιρὸν νὰ δίδωνται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Πάντῃ ἀλλῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Κατ' ἐμὴν γνώμην, οἱ χειροτέχναι, οἱ γεωργοί, οἱ ἐργαστηριακοὶ καὶ ἄλλοι ἔμποροι, ἔχουν ἴτην εὐκαιρίαν μὲ τοὺς ἰατροὺς, τοὺς δικηγόρους, καὶ ἄλλους τῶν λογίων ἐπαγγελεμάτων ἄνδρας. Γνωρίζω τινὰς βυβαῖστους τεχνίτας, ἀνθρώπους μάλιστα πολυασχόλους, οἵτινες ἔχουν τὴν διάνοιαν καλῶς κεκοσμημένην μὲ παντοίας ὠρελίμους γνώσεις, ἀποκτηθείσας ἐκ βιβλίων. Ἦθελον δὲ ὑπάρχειν πολὺ περισσώτεροι τοιοῦτοι, ἂν ἡ ἐκπαίδευσις τῶν κοινῶν μας σχολείων ἦτον ὑψηλότερου βελθοῦ, καὶ ἂν εἰς ἕκαστον κοινὸν σχολεῖον εὐρίσκετο μίξ καλὴ βιβλιοθήκη. Οὐχιάστων εἶναι τῶντι, πόσον καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπαισίους περιστάσεις δύναται νὰ κατορθώτῃ πρὸς βελτίωσιν τοῦ νοῦς του ὁ σταθερὰν ἔχων ἀπόφασιν νὰ σπουδῇ. Ἐσχάτως ἔπετεν εἰς χεῖράς μου ἐπιστολή, μηνολογημένη τὴν 6ην Σεπτεμβρίου (1838, τόσον ἀξιόλογος καθ' ἑαυτὴν, καὶ τόσον ἰσχυρῶς τὸ προκείμενον δασαφηνίζουσα, ὥστε θέλω ἀναγνώσειν μέρας αὐτῆς, μολονότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐγγράφη χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ιδέαν περὶ δημοσιεύσεως.

Ἡ ἔμην (λέγει ὁ συγγραφεὺς) ὁ νεώτατος πολλῶν ἀδελφῶν, καὶ οἱ γονεῖς μου ἦσαν πτωχοί. Μίνα μέσα πρὸς ἐκπαίδευσιν ἀπῆλασον ὅσα παρεῖχε τὸ κοινὸν μας σχολεῖον· καὶ τούτων δὲ μ' ἐπεστέρησε δεκαπενταετῆ ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς μου· διότι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν ἠναγκάσθην νὰ γένω μαθητὴς σιδηρουργοῦ εἰς τὴν κώμην τῆς γενεσεῶς μου. Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω τὴν μάθησιν τῆς σιδηρουργικῆς τέχνης, εἶχον ἤδη ἀποκτήσειν ἀκαταδάμαστον φιλαναγνωσίαν, διελθὼν ὄλα τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ χωρίου ἱστορικὰ συγγράμματα. Ἀφοῦ ἐτελείωσα ὑπὲρ τὸν ἡμισυν καιρὸν τῆς μαθητείας μου, συνέλαβον αἴφνης τὴν ιδέαν νὰ σπουδάσω Λατινικά. Βοηθούμενος δὲ ὑπὸ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, ὅστις εἶχε σπουδάσει εἰς πανεπιστήμιον διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κάπων χορηγίας τὴν δαπάνην, ἐπέρσα τὸν Βιργίλιον τὰς ἐσπέρας ἐνὸς χειμῶνος. Μετὰ τινα καιρὸν, τὸν ὅποτον ἀφιέρωσα εἰς τὸν Κικέρωνν καὶ ἄλλους Λατίνους συγγραφεῖς, ἤρχισα τὰ Ἑλληνικά. Περὶ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἤμην ὑπόχρεως νὰ δίδω πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ μέρος τῆς νυκτὸς εἰς τὰ καθήκοντα τῆς σιδηρουργίας. Μ' ὄλον τοῦτο, πάντοτε

ἀνώτατον ὕψος, διότι ἀνακλαῖ ἐν ἑαυτῷ ἐντυπώσεις καὶ ἰδέας παραδόξους!

Διὰ τὴν προσηλώσω δὲ δεόντως εἰς τὸ αἰσθημα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς νέας ἡμῶν Γενεᾶς τὸν ἀναγνώστην, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω εἰς τὰς θεωρίας μου ταύτας ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν φίλος μου τις πολὺ ἀγαπητὸς καὶ φιλόπατρις, ἐξαφθεις ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος ἐνῶ εὗρισκόμεθα εἰς μίαν ἐξοχὴν συζητοῦντες ὀλοκλήρους ὥρας περὶ τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων, με εἶπεν :

« Φίλε! Ὅσον σπουδάζω τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου, τοσοῦτον ἡ ψυχὴ μου ἐμπνέεται ἀπὸ ἰδέας ὑψηλὰς καὶ ἀπὸ φρονήματα μεγάλα. Ἐνθυμοῦμαι τὴν νηπιακὴν μου ἡλικίαν· ἐκείνην τὴν τρομερὰν καὶ φρικώδη ἐποχὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἡμῶν κυνηγοῦμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς θύρας καὶ εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν μας, ἠναγκάζοντο νὰ ἐκθέτῳ τὰ μικρότερα τῶν τέκνα διὰ νὰ προβλέπωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἡμῖν λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς ἐκ τῶν προβλεπτῶν τούτων, καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι κυριεύομαι ὑπὸ ἀκατανοήτου φρίκης, ὡσάκτις ἀνακαλῶ εἰς τὸν νοῦν μου ἐκείνας τὰς θλιβεράς τῆς ζωῆς μου ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας συνεχῶς διεσκεύαζα τὰ σπαράττοντα ἐπὶ τῆς γῆς πτώματα τῶν συγγενῶν καὶ γειτόνων μας! καὶ κατὰ τὰς ὁποίας, ἐσπαρattόμην καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος μου ὑπὸ τῶν τραγικωτάτων ὀνείρων! Ἐν μάλιστα περιστατικὸν ἐνεχάραξε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐνῶ ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν με ἐν σταμνίον διὰ νὰ φέρω ὀλίγον ὕδωρ, ἀπήντησα εἰς στενωτάτον δρόμον τινα ἀπὸ τοὺς ἐκστρατευομένους τότε κατὰ τῆς Σάμου, ὀπλισμένον κατὰ τὴν παροιμίαν ὡς ἕνα ἀστακόν. Ἡ αἰφνῆδως αὕτη θέα, ἠνωμένη με τὴν ἰδέαν τῶν φονευθέντων κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τινῶν συνηλικιωτῶν μου μικρῶν παιδῶν, ἐκλόνησε τὴν ψυχὴν μου ὑπὸ τοῦ φόβου· καὶ ὅμως, ἡ στιγμή ἐκείνη μ' ἔκαμε παραφύσει γενναῖον! Διελογίσθην παρρηθὺς, ἐνῶ διευθυνόμην κατ' ἐπάνω του, ὅτι ἐὰν παραμερίσω ἤθελα δώσειν εἰς αὐτὸν αἰτίαν, καὶ οὕτως ἠκολούθησα σταθερῶς τὴν διεύθυνσίν μου με τακτικὸν καὶ μέτριον βῆμα, με τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κἄτω, καὶ με τὴν πλέον ἀκριβῆ προσοχὴν μὴν ἤθελε τὸν ἐγγίξει. Μεταξὺ πέντε στιγμῶν τὸν ἀφῆκα ἐξ ἀριστερῶν, νομίζας ὅτι ἐσώθην ἀπὸ τοῦ χεῖλος τοῦ Ἄδου! Ἰπῆγα λοιπὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

μου, καὶ ἐπιστρέψας εὗρον τοὺς συγγενεῖς μου, (οἵτινες μ' ἐπρόσμενον ἀνησύχως ἀπὸ τῆς στενωπότητος χαρμίδας τῶν παρθύρων) βυθισμένους εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς τοὺς θρήνους· διότι ἰδόντες τὸν περῆσαντα στρατιώτην, ὑπέθεταν ὅτι με εἶχεν ἀφεύκτως θυσιάζειν.!

« Τοιαύτη, φίλε, ἐστάθη περίπου ἡ ὑπὸ τῆς Ὀλωμνικῆς καὶ Ἐξουσιας ζωῆ ὅλης τῆς ἡμετέρας Γενεᾶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐξαιρουμένου ἰκανοῦ μέρους αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἔζησεν ὑπὸ τὴν σκληρότητα τῆς αἰχμαλωσίας. Τί παράδοξος ζωὴ! τὸ δὲ ἀξίον περιεργείας εἶναι τὸ ἐξῆς. Διάφροροι κακκαὶ φῆμαι, διχιδιδόμενα κάθε ὀλίγον, μᾶς ἐνέπνεον πανικὸν φόβον, τὴν μὲν ὅτι ἤθελον κατασφάζει τοὺς γονεῖς μας· τὴν δὲ, ὅτι ἤθελον μᾶς αἰχμαλωτίσει· καὶ τὴν μὲν ὅτι ἤθελον καταστρέψει ὀλόκληρον τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν διὰ τοῦ πυρός! Καὶ ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτων σπαραγμῶν καὶ τῶν τῶν καταδρομῆς, αἱ λαμπραὶ νῆαι τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν μᾶς ἐζωογονοῦν πολλάκις, μεταβαλλόντες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀπελπισίας εἰς ὑπερβολικὰς εὐθυμίας. Βλέποντες τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς ἡμῶν συναθροισμένους ἐπὶ τοιοῦτων περιστάσεων καὶ εὐχομένους εἰς τὰ ἀπώτατα μέρη τῶν οἰκιῶν, ἐμεταλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῆς εὐθυμίας τῶν, χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα τὴν αἰτίαν. Ἐνθυμοῦμαι με πολλὴν ζωηρότητα, ὅτι διὰ τοιαύτας αἰτίαις διέκοψα μετὰ τῶν συντρόφων μου πολλάκις τὴν μελέτην τῶν μαθημάτων μου· καὶ ὅτι, ἡ καταστροφή τοῦ Δράμαλι καὶ ἡ πύρρῃ πόλησις τοῦ Ἀρχιναύαρχου μᾶς ἔκαμον, συναθροισόμενοι ὅλης τῆς γειτονίας οἱ παῖδες ὁμοῦ, νὰ σχηματίζωμεν δ' ὀλόκληρον ἐβδομάδα χοροὺς, ἄδοντες τὰ μονόλογα ἐκεῖνα τραγῳδία, τὰ ὁποῖα οἱ παῖδες ὅλων ἐν γένει τῶν Ἑθνῶν συνεπιζύουσι. « Δρά γε, ἐὰν ἐρευνήσωμεν εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ Κόσμου : ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑθνῶν, θέλομεν εὖρειν μίαν ἄλλην Γενεάν νέαν, ἥτις νὰ ἔλαβε τὴν ἡμετέραν τύχην τοῦ νὰ μορφωθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σφαγῆς καὶ τῶν θριάμβων· καὶ ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τερατώδους καὶ πολυχρονίου πολιτικῆς κινήσεως ; Οἶέ μου! ὁποῖον χρώμα πρέπει νὰ δώσω εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐκείνην, τῆς δυστυχίας, ἢ τῆς εὐτυχίας ; Προσκαλῶ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος σοφοὺς ὅλου τοῦ Κόσμου νὰ δώσωσι τὸν ἀληθῆ ὀρισμὸν τῆς » Τοιαῦτα

λέγων, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου μὲ τὰ βέοντα ποταμηδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δάκρυα !

Πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ὅτι καὶ ὁ ἀπλούστατος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων διερχόμενος τὴν ἀνωτέρω ὀμιλίαν θέλει συνομολογήσει τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τῆς νέας ἡμῶν Γενεᾶς· καὶ ὅτι θέλει ἀσμένως συναῖδει μὲ ἐμὲ, ὅτι ἐβλάστησαν οἱ νέοι καρποὶ τῆς Επαναστάσεως ἀπὸ τοῦ, ὁποῖους ἡ Πατρίς ἐλπίζει τὸ ἔνδοξον Μέλλον, καὶ τὸ προμαντευόμενον ὑφ' ὄλων τῶν πολιτισμένων λαῶν Μεγαλειῶν τῆς.

Ἄν ἡ Ἑλλάς σήμερον διέπειται ὑπὸ ἀπειρῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνθρώπων : ἂν ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ βραδιουργία καὶ ἡ ποταπότης κατασχύνωσι τὰ συνέδρια τῶν Βουλευτηρίων μας ; ἂν δύο, τρεῖς, πέντε ἢ καὶ δέκα μικροπρεπεῖς καὶ κενόδοξοι ὑπάλληλοι τῆς ἐνδοξοῦ Γαλλίης ἐξασκῶσιν ἀτυχῶς ἐπὶ τῶν κερφαλῶν μας τὰ παιδαριώδη καὶ γελοῖα πολιτικὰ αὐτῶν παιγνίδια : καὶ ἂν τέλος πάντων, οἱ διέποντες σήμερον τὸ Ἑρᾶτος καταγίνονται πολλὰ ἐντέχνως καὶ ἐπιτηδείως νὰ συγχωνεύσωσιν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ μικρὸν πάθος τῆς δοξομανίας καὶ εἰς τὸ φιλέκδικον : ὁ καιρὸς ὅμως θέλει διασκεδιάσει τὰ τοιαῦτα ὡς ὑφάσματα ἀράχνης ! Ἡ βαθυτάτη σύνοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἥτις κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα κρισίμους περιστάσεις ἐκίνησε τὸ θάμβος καὶ τὴν ἐκπληξὴν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης, θέλει οικονομῆται καὶ τὸ σημερινὸν κακόν.

Ὅθεν, ὅλα ταῦτα δὲν θέλουσι πώποτε ἰσχύσει νὰ καταστρέψωσιν ὅ,τι ἡ ἀρετὴ τοῦ ἔθνους, ἡ φρόνησις τῆς Νέας Γενεᾶς, αἱ μεγάλας Δυνάμεις καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ δέκατος ἔνατος Αἰὼν ὑποστηρίζουσι : ἐκεῖνο λέγω τὸ ὅποῖον ἡ Πατρίς διὰ τῆς Θεῆς οικονομίας ἀπέκτησε τὴν *Τρίτην Σεπτεμβρίου*, τὸ Πολιτικὸν τῆς ΣΥΝΤΑΓΜΑ !

Ἄς χαίρει ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἐμόρφωσε τοὺς πρώτους διαδόχους τῆς Ἐλευθερίας του μὲ τὴν ἀπαιτουμένην γνῶσιν, μὲ ἰκανὴν πείραν καὶ μὲ ἔξοχον φρόνησιν. Ἄς ἀγάλλωνται καὶ αἱ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς μακάριαι ψυχαὶ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας πεσόντων, διότι οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ θυσίαι αὐτῶν δὲν ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ !

Ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ἐκτεταμένου τούτου σώματος τῆς Νέας Γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων ὑποθάλλονται Πολιτικοὶ ἐνάρετοι, ἔμπειροὶ καὶ ἱκανοί : ὑποθάλλονται Πολεμικοὶ ἥρωες : ὑποθάλλονται Σοφοί, Ἐπιστήμονες, Γεωργοί, Βιομήχανοι, ἔμποροι, Ναῦται, κ. τ. λ. ὑποθάλλονται ἀληθῶς ὅσα προ-

τερήματα δύνανται νὰ σχηματίσωσιν, ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς, ἐντελεστάτην καὶ ἰσχυρὰν συνταγματικὴν Πολιτείαν· ὁ δὲ Πατριωτισμὸς καὶ ἡ εὐδικρίνεια εἶναι τὰ μόνα χαρακτηριστικὰ σημεῖα τὰ ὅποια εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς γῆς ἀναδεικνύουσι τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος.

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήτῃ, ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἐκφράσεις δὲν εἶναι φανταστικὰ γεννήματα· καὶ ὅτι ἐκθέτω μίαν πασιφανῆ ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν μαρτυροῦσιν αἱ παράλιοι πόλεις τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας : καὶ τὴν ὁποῖαν μαρτυροῦσιν αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ τῆς Μεσογείου, ὅπου ἐκ πρώτης ὄψεως βλέπει τις τὸν Νεὸν Ἕλληνα διακρινόμενον μεταξὺ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πᾶσιν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΠΑΝΩΛΗΣ.

Ἡ ἐν Παρισίοις βασιλικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἰατρικῆς ἐσύστησεν ἐσχάτως ἐκ τῶν σοφωτάτων καὶ ἀρμοδιωτάτων μελῶν αὐτῆς, ἐπιτροπὴν ἥτις, συλλέξασα πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν περὶ τῆς πανώλους, συντάξε καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν ἀξιολογώτατον ὑπόμνημα περὶ τῆς νόσου ταύτης ἐν γένει. Τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης εἶναι τὰ ἐξῆς.

1. Ἡ πανώλης ἐνδημεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Συρίαν καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν.

2. Ἡ πανώλης ἀναπτύσσεται αὐτομάτως ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοπικῶν καὶ ἀτμοσφαιρικῶν αἰτιῶν.

3. Μόνον ὁ πολιτισμὸς δύνανται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς αὐτομάτου πανώλους, εἴτε ἐνδημικῆς εἴτε ἐπιδημικῆς.

4. Πολλάκις ἡ πανώλης παρουσιάζεται ἐν εἶδη ἐπιδημικῶν νόσων.

5. Ἡ πανώλης διαδίδεται διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ὄχι διὰ τῆς ἐπαφῆς· ἐπομένως ἡ πανώλης δὲν εἶναι κολλητικὴ.

6. Τὰ ἐνδύματα, αἱ ἀποσκευαὶ καὶ αἱ πραγματεῖαι διαδίδουσι τὴν πανώλην διὰ τῆς ἐπαφῆς, καὶ δὲν γίνονται ἔθραϊ μόλυσματος.

7. Μόνον εἰς τοὺς μεμολυσμένους ἐνεδραεῖ τὸ μόλυσμα, καὶ ἐπομένως αὐτοὶ διαδίδουσι τὴν πανώλην διὰ τοῦ ἀέρος.

8. Η περίοδος τῆς ἐπωάσεως τῆς πινώλου; (πρὶν ἀναφανῆ) δὲν ὑπερέβη ποτὲ τὰς ὀκτώ ἡμέρας.

Κιθόσον ἀφορᾷ εἰς ὑγειονομικὰς καθάρσεις, τὰ συμπερίσματα ταῦτα εἶναι ἀξιολογώτατα, καὶ δικαιολογοῦσι τὴν ἐντελῆ μετὰρρύθμισιν τοῦ ἐπικρατοῦντος ὑγειονομικοῦ συστήματος. Κιθότι εἶναι βέβαιον ὅτι, ἂν αἱ πράγματεαι δὲν διεδίδουσι τὴν πινώλην, ἂν τὸ μύλυσμα ἐνεδρεύη μόνον εἰς τοὺς μεμολυσμένους ἐπιβάτας, ἂν ἡ περίοδος τῆς ἐπωάσεως εἶναι τὸ πολὺ ὀκτώ ἡμερῶν, πρέπει νὰ δοθῇ ἐλευθέρᾳ κοινωνίᾳ εἰς πᾶν πλοῖον ἀφικνούμενον μετὰ ἐννέα ἡμερῶν διάπλου ἀνευ κρούσματος.

(Ἐκ τῆς Φήμης.)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

Παράδοξος ἀνακάλυψις ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Γιβραλτῆρα· ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς πόλεως ἔκαμεν ἐπιτελεῖν τινὰς εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἐργάται σκάπτοντες ἀνακαλύπτουν ὑπόγειόν τενα κοιλότητα. Κινοῦμενος ἐκ περιεργείας ὁ εἰρημένος ἄρχων ἀπεφάσισε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ, καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τινὰς τῶν ἐργατῶν καταβαίνει εἰς τὸ ὑπόγειον.

Καταβάντες τεσσαράκοντα περίπου πόδας ἔφθισαν εἰς στενὴν τενα διάδον καὶ εἰσῆλθον εἰς εὐρύχωρον σπηλαίον τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι περιστόλιστοι ἀπὸ σταλακτίας λίθου· ἐφαίνοντο πεποικιλμένοι μὲ ἀδάμντας. Ἐπὶ τῆς ὀρονης ἐκρέμαντο μακροὶ πολυέλειοι σχηματισμένοι ὡσαύτως ἐκ σταλακτίου καὶ λάμποντες ὡς ἐὰν ἦσαν ἀληθεῖς πολύφωτοι λύχνοι. Καταμετῆ· τοῦ σπηλαίου ἔκειτο ἀνθρώπινος σκελετός ἐπακουμβῶν εἰς τὸν βράχον, καὶ πλησίον αὐτοῦ τὰ ὄσῃ σκύλου τινος, τὰ πάντα ἀπολελιθωμένα. Ἡ οἰκία τοῦ ἄρχοντος, ἣτις εἶναι πεμπάλαιος, εἶναι φθορημένη ἀκριβῶς ἐπὶ τούτου τοῦ ὑπογείου.

Τὸ δὲ περιεργότατον εἶναι ὅτι τὸ ὕδωρ πίπτον σταγονηδὸν ἐπὶ τῆς κατωτέρας σιαγόνος τοῦ ἀνθρώπινου σκελετοῦ εἶχεν αὐτόθι κρυσταλλωθῆ ἐν εἴδει πώγωνος. Τὸ κράνιον εἶναι ἀκέραιον καὶ αἱ φλέβαι τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς κεφαλῆς διακρίνονται εἰσέτι σαφέστατα. Τὸ μέγιστον μέρος τοῦ σώματος εἶναι ἀπολελιθωμένον, ἀλλ' εἰς τινὰ μέρη τοῦ κρανίου ἀποπεσόντος τοῦ δέρματος τὰ ὄσῃ φαίνονται σπιλινὰ ὡτὰν ἐλεφάντινα. Ἡ ῥίς εἶναι ἀκερκία, ἀλλ' ὡς ἄλλος σκληρὰ οἱ ὀδόντες· διετηρήθησαν ἀκριβῶς, αἱ δὲ

κνήμι, οἱ βραχίονες καὶ οἱ μηροὶ ἐν μέρει μόνον ὑπάρχουσι. Ἡ μία χεὶρ εἶναι γυρισμένη ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἣτις εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὸν οὐρανόν.

Μυρίαί εἰκασίαι γίνονται περὶ τῶν αἰτίων ἄτινα ἔγερν αὐτὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον μετὰ τοῦ κυνός του, διότι οὐδεμία ἐκ περὶ τῆς γνῶσεως ὑπάρχει περὶ τοῦ ὧ· φαίνεται λίαν ἀρχαίου τούτου τυμβωδεηκότος. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως ὁμοῦ τοῦ σώματος· εἰκάζεται ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος εἶναι δεσμώτης τὸν ὁποῖον ἄρσεν ν' ἀποθῆναι τῆς πείνης μετὰ τοῦ σκύλου του. Τὰ ὄσῃ τοῦ κυνός εὐρέθησαν πληθίστατα τοῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ. (Ἐφ τῶν Συζ.)

Η ΕΝ ΟΣΤΕΝΔΗ ΠΑΡΑΦΡΩΝ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελίδα 62)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ναύτου ὑπῆρξε τότε σκηνὴ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας, τὴν ὁποῖαν χεὶρ ἀνθρώπου ἀρνεῖται νὰ περιγράψῃ, Ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ ἠγέρθη καὶ τεθωρακισμένος ἀνδρῶν, ἐνηγκαλίσθη τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του καὶ ἠτοιμάσθη μηδὲν ἀναμείνας, νὰ δοκιμάσῃ τὴν θάλασσαν, τὴν τρομερὴν ἐκείνην θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν οὐδ' ἡ πείνα τῆς συζύγου καὶ τοῦ παιδός, οὐδ' ἡ φωνὴ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σπλάγγων ἴσχυε νὰ παραστήσῃ πλευστὴν εἰς τὰς ὄψεις του· παρασκευάζετο νὰ ἀγρεύσῃ ἐν τῇ θαλάσῃ τὸ συμφωνηθὲν, νὰ παίξῃ μετ' αὐτῆς τοὺς κύβους προτιθέμενος τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐνοικίου, νὰ γεωργήσῃ αὐτὸς τὴν ἄβυσσον διὰ νὰ θερίσῃ τὸν καρπὸν ὁ οἰκοδεσπότης. Εἰς μάτην ἡ γυνὴ ἐπροσπάθει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ περιβάλλουσα αὐτὸν μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας . . . ἀπεκρίνετο πρὸς αὐτὴν πάντοτε α οἱ κλητῆρες δὲν ἐξετάζουν τὸν καλὸν ἢ τὸν κακὸν καιρὸν, τὴν δὲ ἔλευσιν τῆς προθεσμίας καὶ τὰς παρεποῦ μείνας αὐτῆς ἐπιταγὰς δὲν ἀποτρέπουσιν οὐδ' ἡ βραχὴ, οὐδ' » ὁ ἄνεμος, οὐδ' αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ . . . ἀνάγκη » ν' ἀναχωρήσω. »

Ἐξῆλθεν : . . ἔκρουσε τὰς θύρας γειτονικῶν τινῶν οἰκιῶν, καὶ περὶ τῆς συνέλεξε πέντε ἢ ἕξ παρατόλμους συναγρευτάς, συνεχόμενους ὡς αὐτὸν ἀπὸ τῆς πείνης, οἵτινες ἐθαύμασαν τὴν τόλμην του, ἀλλ' ἠκολούθησαν αὐτῷ πρῶτος ἐξαναστάντος τὸ κινδυνώδες παρὰδειγμα, διώκοντες κέρδος ἄδηλον ἀντὶ προφάνους καὶ σχεδὸν βεβαίου θανάτου.

Ἰδοὺ πάντες ἐπιβεσηκότες εἰς ἓν ἀπὸ τὰ κελύφη ἐκεῖνα τῶν κερύων, τὰ ὅποια καθ' ὑπερβολὴν ὀνομάζουσι πλοῖα ἀλιευτικά, καὶ τὰ ὅποια οἱ ἀλιεῖς μισθοῦνται παρὰ τῶν ἐχόντων διὰ τὴν παλαιῶν μετὰ τοῦ Ὀϊεανοῦ, σκαφίδια κελυφώτα ὡς αἱ οἰκίαι των, καὶ εἰσδεχόμενα πανταχόθεν τὸ ὕδωρ ὡς ἐκεῖναι τὴν ἀνεμον. Ἰδοὺ πάντες αὐτοὶ ὠθούμενοι ἀπὸ ἠρωϊκῆν τύψιν συνειδότες, ἀγαθοῦ, οὐ τις καὶ μόνου πλουτοῦσιν οἱ πένητες, ἀπὸ τὸ ὑπερβάλλον ἐκεῖνο αἴτημα τοῦ χρέους τὸ ὅποῖον θέλει καταπλήξει τοὺς χρεωκόπους τραπέζιτας, ἀπὸ πίστιν στερεὰν πρὸς τὸ καθήκον, τὸ ὅποῖον παρίστησι χάριν τῶν ἄλλων καταφρονητὸν τὸν χάριν ἡμῶν αὐτῶν φοβερὸν θάνατον.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ συνεξήλην μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ πρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα τὴν σχεδὴν ταύτην, ἥτις ἀπήγε μεθ' ἐκτυῆς τὸ τιμιώτερον τὸν ἀγαθὸν τῆς. Τὸ πλοιάριον ἐμακρύνθη ταχέως ἀπὸ τοῦ λιμένος, κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἑαρινῆς ἡμερίας, καθ' ἣν ἡ θάλασσα ἀγερόχως ὑπερρωμένη φαίνεται τρόπον τινὰ προάγγελος τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, καὶ ἀπειλεῖ παγκόσμιον καταποντισμόν. Τὰ κύματα ἐπήρχοντο ἐπάλληλα μετὰ βίαις ἀκατασχέτου καὶ ἐφαίνοντο πνέοντα ἐκδίκησιν ὡς νὰ ἐνεπνέοντο δὲ ἀπὸ πνεῦμα πολέμιον, ἀντεκρούοντο ὡς στίφη ἐχθρὰ ἐν μάχῃ συμπλεκόμενα, καὶ ἀνέπεμπον τὸν ἀπὸ τῆς ὀργῆς ἀφρόν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' ὅταν δὲ ἠσθίνθησαν τὸ πλοιάριον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὡτανεὶ ἀπετίθεντο τὴν μετ' ἀλλήλων ἔριν, ἐφαίνοντο συμμαχοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ τοῦ παρατόλμως διαχωρίζοντος αὐτὰ σκαφιδίου· κατὰ πρόωρας δὲ καὶ κατὰ πρόμνης ἐφορμύντα καὶ πανταχόθεν ἐπικείμενα συνεῖχον τὸ πλοῖον στένον καὶ ἔτοιμον νὰ διαρρήχῃ. Ὁ ἀνεμὸς τρόπον τινὰ σύμμαχος τῶν κυμάτων γινόμενος, καὶ τὰ καλώδια ἀγκασπῶν καὶ διαρρυγνύων ἀνέτρεψεν τὸν ἴσθον καὶ ἀφείλετο τὸ ἴστιον θέαμα φοβερὸν, τὰ στοιχεῖα μαχόμενα κατὰ τῶν ἀνθρώπων, πλὴν θέαμα ἐπιθυμητὸν καὶ πολλοῦ ἀντάξιον ἀργυρίου εἰς τινὰς φιλοθεάμινους κυρίως, ἀλλὰ τύχη ἀγαθὴ ἀθέατα εἰς τὴν γυναικῆα τοῦ ναύτου, ἥτις διὰ τὸ ἐπιπροσθεῖν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων κυμάτων παραπέτασμα, ἐμάντευε διὰ τοῦ λογισμοῦ τὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀόρατον κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ἡ θάλασσα ἐξωγοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περὶ τὸ πλοῖον, καὶ ἀνέβραζεν ὡσανεὶ πάντες οἱ δαίμονες ὑπερύσων πῦρ ὑποβρύχιον ὁ βασιανιστῆρ τῶν ἀμαρτωλῶν

λέβης δὲν ἀναβράζει βιαιότερον. Τα κύματα ἀθρόα ὑπερψύοντο ὑπερίνω τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, καὶ ἐτφενδόνιζον κατὰ τῶν ἰσθῶν ἀφροῦ πομφόλυγας, τὰς ὅποιας ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου συνήρπαζε μετὰ τῶν νεφελῶν, ἐπὶ τέλου· στίφος κυμάτων μελκνώτερον, βαθύτερον καὶ βικιότερον ὄλων τῶν ἄλλων ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὡς ἐπικηδεῖος σινδῶν· καὶ μετ' ὀλίγον φωνὴ ἐπώδυνος ἐξ ψυχορροχούτων ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπινικείου ἄιματος, τὸ ὅποῖον ἐψάλλον ὡς ἐν χροῦ τὰ κύματα μετὰ τῶν ἀνέμων.

Τότε τὰ κύματα κατευχόθησαν κατὰ μικρὸν, ὡς περ ἐξιλεωθέντα μετὰ τὴν ἀθρόωπιων ταύτην θυσίαν, καὶ μετ' ὀλίγων ἡ θάλασσα ἐσαλεύετο ἡρέμα λευκῆ καὶ λεία ὡς ἀργυροῦφαντος ὀθῶνη.

Ἐν τούτῳ ἡ σύζυγος τοῦ ἀλιέως ἔμεινε πολλὴν ὄραν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀτενίζουσα εἰς τὸ κατὰ μικρὸν φεύγον τὰ βλέμματά της πλοιάριον, μέχρις οὗ τελευταῖον ἐγένεεν ἀφαντος καὶ ἡ ἀνωτάτη αὐτοῦ κορυφὴ μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὰν ἤλθεν εἰς τὸν οἶκόν της ἄγνωστος ἡ ταλαίπωρος ὅτι ὀλίγον περκαεὶ τὸ πλοιάριον εἶχε καταποντισθῆ· διὸ καὶ πλήρης ἐλπίδων βλέπουσα τοὺς ἀστέρους ἀναλάμποντας καὶ ἀνέφελον τὸν οὐρανὸν ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἀνέμενεν ὡσαύτως μετὰ δὲ ἡμέρας· οὐτὼ εἰς τὴν ὄραν τῆς παρὰ τὸν λιμένα κατοικίας τοῦ ναύτου ἀνεγινώσκετο ἐπιγεγραμμένη ἡ λέξις ἐνοικιάζεται· ἄπνουν δὲ νήπιον, εἰς ῥάκη ἐνειλημμένον, ἔκειτο ἔκθετον παρὰ τὴν θύραν, ἐν τῷ μέσῳ ὀλίγων τινῶν ἐπίπλων, προθεσιμῶν εἰς πώλησιν ὁ θάνατος τοῦ ἐνοικιστοῦ δὲν ἐκρίθη ἱκνή τοῦ ἐνοικίου ἐξόφλησις! Τελευταῖον γυνὴ φρενοπλάθης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ λιμένος, ἐπ' αὐτῷ ἐκείνου τοῦ μέρους, ἀρ' οὐ ἡ σύζυγος τοῦ ἀλιέως εἶχεν ἰδεῖν τελευταίαν φορὰν τὸ ἀκάτιον.

Καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ περίλυπος καὶ μοναχῆ, ἐπανερχομένη κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, καταφρονούσα καὶ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, ἃ τινὰ ἐπληττον τὸ πρόσωπόν της, ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν βλέπῃ πανταχόθεν ἐλεύθερα, προσηλοῦσα τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὺς της εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ἀνερευῶσα τὰ κυλινδρούμενα μέχρι τῆς ἀκτῆς κύματα, καὶ ἀνιζητούσα εἰς ἐκάστην αὐτῶν πτυχὴν εἰκόνα προσφιλῆ, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶδνατο νὰ εὖρη· καὶ τὰ κύματα

τὰ πρὸ τῶν ποδῶν της πηδῶντα, ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ ἦχον κωρὸν ὁμοιῶντα τὴν ἦχῶ τῶν στεναγμῶν της. Μετὰ δὲ ταῦτα ἅμα γενομένης αἰθρίας, ἐπανήρχετο κατὰ μόνας εἰς τὴν κατοικίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὄργη λαοῦ, ἥτις κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν ἦτον ὄργη Θεοῦ, ἀπέτρεψεν πάντα ἐνοικιαστήν. Ὁ ἄρτος, τὸν ὁποῖον ἡ ἑλεημοσύνη τῶν γειτόνων παρεῖχεν εἰς αὐτὴν, παρετίθετο καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ παρασκευάζετο ζωμὸς χάριν ἐκείνου ὅστις δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ τὸν φάγῃ· αὐτὴ δὲ ἀνέμενε πάντοτε ἐκεῖνον ὅστις δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἄλλοτε, ὅταν ἡ νέα αὐτῆ Νιόβη ἴστατο κατέναντι τῆς θαλάσσης, ἂν τυχὸν ἔβλεπε πλοῖον ἐκεῖθεν διαβαῖνον, ἐφαίνετο μετεωριζομένη ἐξ ἐλπίδων, καὶ τὰ βλέμματά της ἀνεζήτουν τὸν φίλτατον σύζυγον μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὸ πλήρωμα ναυτῶν· ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της, ἐκίνει τὸ χεῖρόμακτρον, ἐξέπειπε φωνὰς εἰς τὸν ἄερα, καὶ παρεκλούθει τὸ πλεῖον μέχρι τοῦ ὀρηκτηρίου. Ἐκεῖ ἀνεζήτει μεταξὺ τῶν ναυτῶν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐρευνητῶν της, ἐλάμβανεν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τὸν ὠδήγει εἰς τὸν οἶκόν της. Ἀνέκφραστον εἶναι τὸ πρὸς τὴν δυστυχῆ ταύτην φρενήρη ἄκρον σέβας τῶν ναυτικῶν τούτων, οἵτινες μετ' ἠρησκουτικῆν τῶ ὄντι εὐλάβειαν, ἐπροσπάθουν νὰ μὴ ταράξωσι τὴν πλάνην της, συνεσθίοντες μετ' αὐτῆς τὸ παρεσκευασμένον δεῖπνον τοῦ ὁποίου ἐπλήθυνον τὴν τιμὴν.

Ἐν τοσοῦτῳ, ὅταν ἡ αὐτῆ μετέβη χάριν τῶν λουτρῶν εἰς τὴν Ὀστέδην, ἐκρῆθη σκανδαλώδης ἡ διαγωγὴ γυναικός, ἥτις μετέλλασεν ἀδιακόπως σύζυγον, λαμβάνων καθ' ἡμέραν ἕνα ἐκ τῶν ζώντων ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἰδικοῦ της. Ἡ φρενοβλαβὴς ἐφυλακίσθη καὶ πρὸ ὀλίγου ἐτελεύτησεν ἐν τῇ φυλακῇ ὑπὸ φλογιστικοῦ πυρετοῦ. Ἡ αὐτῆ ἀνεχώρησε καὶ ἡ φρενοβλαβὴς ἀπελύθη πάλιν· τὴν πρώτην δὲ τῆς ἀπολύσεώς της ἡμέραν, πρῶτον ἔργον τῆς ἐλευθερίας της ὑπῆρξε τὸ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λιμένος ἐπὶ τῆς συνήθους θέσεως, καὶ νὰ βλέπῃ πάντοτε πρὸς τὸν ὠκεανόν. Ἦτον νύξ, ἡ θάλασσα τραχεῖα καὶ ὁ οὐρανὸς νεφελώδης καὶ φαερός ὡς τὴν ἡμέραν τῆς χηρείας της . . . Τὰ βλέμματά της ἀνεκάλυψαν πλοῖον ἠγκυρωμένον πρὸς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου ἔπαυσε νὰ βλέπῃ τὸ φέρον ποτὲ τὸν σύζυγόν της . . . Τότε ἡ ἀπάτη ἥτις κατεῖχε τὰς αἰσθήσεις της ἔγινεν ἰσχυροτέρα κατέναντι τοῦ θεάματος τούτου . . .

. . . Ἡ ὁμοίότης τοῦ κινδύνου καταστρέφουσα τὴν περὶ τὸν χρόνον ἀπάτην ἐνίσχυεν ἐπιμᾶλλον τὴν πλάνην της· οἱ ὀρθακμοὶ της διεστάλησαν, τὸ στόμα της ἠνεώχθη, αἱ χεῖρές της ἐξετάθησαν ἐπὶ τὰ πρόσω. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πλοῖον ἐπ' ἀγκύρας ὃν ἔμεινεν ἀκίνητον καὶ δὲν ἤρχετο πρὸς αὐτὴν, δεινὴ κρίσις συνέσχε καὶ συνετάραξε σύμπασαν τὴν ὑπαρξίν τῆν γυναικὸς ταύτης. Ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει φωνὴν καλοῦσαν αὐτὴν, ὅτι βλέπει φάντασμα ἐκτεῖνον πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας, καὶ ἠθέλησε νὰ βαδίσῃ πρὸς αὐτὸ . . . Τότε ἀφῆκε φωνὴν μεγάλην, ἔρριπεν ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὲ βῆμα ταχὺ ἔδραμε πρὸς τὸ πλοῖον. Ἡ ὥρα ἦτο προχωρισμένη, ἡ νύξ ζοφώδης, ὁ καιρὸς κακός, ἡ παραλία ἐρήμη, καὶ ἡμπόρεσε νὰ προχωρήσῃ ἀνεμπόδιστως βαδίζουσα ἐπὶ τὰ πρόσω πρὸς τὸ βέλος τῆς θαλάσσης, μέχρις οὗ τέλος συγκαλυφθεῖσα ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἔγεινεν ἄφαντος.

Εἰσέτι φαίνεται ὁ οἶκος τῆς φρενοβλαβοῦς τῆς Ὀστέδης παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῶν λουτρῶν (Bath hôtel)· οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ καταστήματος τούτου τὴν δευκνύουν εἰς τοὺς ξένους . . . ἀκόμη δὲν ἐνοικιάσθη. (Fraser's Magazine) Β· (Ὁ Ἐρανεστής.)

ΤΑΧΥΓΡΑΦΙΑ

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀντιγράφονται ταχέως, συντόμως, καὶ εἰς μικρὸν τόπου διάστημα λόγοι καὶ ὁμιλίαι. Ἄν καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῶν γραμμάτων παρέπεμψεν εἰς τὰς πορρωτέρω γενεὰς τὰ μνημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, πόσαι ἐκφωνήσεις, πόσα πατριωτισμοῦ καὶ ἠθικῆς μαθήματα ἤθελον μείνει κεκαλυμμένα εἰς βαθέα σκόπη, ἂν ἡ ταχυγραφία δὲν τὰ διέσωζεν; Ὁ ἐνεργητικὸς τοῦ ἀνθρώπου νοῦς δὲν ὑπέφερε νὰ στερῆται τοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἀνεξάντλητος εἰς ἐπινοίας, ἐφεύρε τὸν ἐπιωφελεῖ τούτον τρόπον διὰ νὰ τοὺς μεταδώσῃ ἀφθάρτους εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Τινὲς νομίζουν ὅτι ἡ ταχυγραφία ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ θεωροῦν τὰ ἱερογλυφικὰ ὡς τὰ στοιχεῖα αὐτῆς τῆς μεθόδου. Αὐτὰ ὅμως ἐχρησίμευον κυρίως ὡς σύμβολα, τὰ ὁποῖα μὲ εἰκόνας ἰδιαιτῶν φυσικῶν παρῆσαν τὰ ἠθικὰ ὄντα, καὶ ὡς μυστικογραφία, ὑπὸ τὸ κάλυμμα

της όποιας διατηροῦντο κεκρυμμένα θρησκευτικά, ιατρικῆς καὶ ἡλικίας παραγγέλματα. Διότι ἡ Ἰερατικὴ τυραννία εὐχεστέιτο νὰ κρατῆ τὸν λαὸν εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας, ἀποτμηίζουσα εἰς ἐκυτὴν πᾶσιν γνῶσιν καὶ πᾶσαν ὠφέλειαν.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κρηπίς τῆς σοφίας, εἶδε πρώτη, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λαερτίου, ταχυγράφου καὶ στενογράφου, μάλιστα ὁ Πλούταρχος ὁμιλεῖ περὶ τῶν σημείων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ εὐφραδέστατος Ξενοφῶν ἀντέγραφε τὰ οὐράνια τοῦ διδασκάλου του ἀποφθέγματα.

Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἡ στενογραφία δὲν ἔγινε γνωστὴ εἰμὴ ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς Ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος. Τύρρων ὁ ἀπελεύθερός του ἐπιβλῶν νὰ φιλάξῃ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ πατρὸς τῆς πατρίδος, τὰ ἀφρῶντα τὴν πολυθύλλητον τοῦ Κατιλίνα συνωμοσίαν, ἐπρόσταξε πρῶτος εἰς τοῦτο τὸ μέσον· μ' ὄλον ὅτι Παῦλος ὁ Διάκονος τὴν μὲν τιμὴν τῆς ἐφευρέσεως τῶν 1100 στοιχείων τῆς Ῥωμαϊκῆς ταχυγραφίας ἀπινέμει εἰς τὸν Ἔννον, καὶ μόνον τὴν τελειοποίησιν τῆς εἰς τὸν Τύρρων.

Τοὺς μετερχομένους τὴν τέχνην ταύτην ἐκάλουν μεταυτᾶ Κουρσόρες (ταχυδρόμους). Ἄλλ' ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἐξέτεινε τὰς εὐεργεσίας του εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ὀνομάσθησαν καὶ Νοτάριοι (μνήμονες), τῶν ὁποίων ἐπάγγελμα ἦτο νὰ ἀντιγράφωσι τὰς ὁμιλίας, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Ἱεροκήρυκες ἐρμηνεύουσι τὰς ὑψηλὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας, ὡς καὶ οἱ Ῥαββίνοι μετεχειρίσθησαν ἐν εἰδῶς βραχυγραφίας, αἰνιττόμενοι δι' ἑνὸς μόνου συμφώνου λέξιν ὁλόκληρον.

Σαμουήλ Τάιλωρ πολίτης Ἄγγλος ὠφελήθη ἀπὸ τὰ 1100 τῶν Ῥωμαίων σημείων, καὶ κατεστάθη περίφημος εἰς τὴν στενογραφίαν. Ὁ δὲ Γάλλος Θ. Βερτὲν μετήρμωσεν αὐτὴν εἰς τὴν γλώσσάν του συντέμνων καὶ βραχύνων τὰς λέξεις.

Ἡ τελειοποίησις ὁμῶς καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς τῆς μεθόδου χρεωστεῖται κυρίως εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους· διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνης δύνανται νὰ δημοσιεύωσιν ἀπαραλλάκτως τὸ κείμενον τῶν Ῥητορικῶν ὁμιλιῶν τῶν ἐκφωνουμένων εἰς τὰς νομοθετικὰς συνελεύσεις.

Ἄλλ' αὕτη θέλει τελειοποιηθῆ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, ὡς πατρικὴ των κληρονομία, ὅταν νόμιμοι, καὶ φιλελεύθεροι βουλαὶ συγκροτημένοι ἀπὸ ἀξίους Ἀντιπρο-

σώπους, ἐξασηύσωσι τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν γραμματέων καὶ ἡ ταχυγραφία, ἥτις διεφύλαξε τὰ ἄριστα ἀπομνημονεύματα τοῦ θειοτάτου ἀνδρός, ὃς τις κατέβασεν ἀπὸ τοὺς Οὐρανούς τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν ἀπέθανε, θέλει χρησιμεύσει εἰς διατήρησιν τῶν Ῥητορικῶν ἀριστουργημάτων τῶν μελλόντων Δημοσθενῶν, Αἰσχινῶν, καὶ Ἰσοκράτῶν εἴτινες ὑπερασπιζόμενοι τὰ δικαιώματα τῆς πατρίδος των μὲ γενναϊότητα θέλουσι λάμψει, ὡς ἐκεῖνοι, εἰς τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τῶν αἰώνων.

T.

ΟΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΥΡΑΝΝΟΙ.

Οὗτοι ἔβαλαν τρεῖς χιλιάδας σωματοφύλακας, καὶ ἐμπόδιζαν τὰ ὅπλα εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐκατάτρεξαν καὶ ἔσφαξαν τοὺς πλουσίους· ἐδήμωσαν τὰ ὑπάρχοντά των, τὰ ὅποια ἐμοίρασαν συναλλήλως. Πρῶτοι τούτων ἦσαν ὁ Κριτίας καὶ ὁ Θηραμένης· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θηραμένης ἐδυσχερσεῖτο εἰς τὴν σκληρότητα τοῦ Κριτίου, οὗτος εὗρηκε τρόπον καὶ τὸν ἐφόρευεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θηραμένου, οἱ τύραννοι μετεχειρίσθησαν πολὰ κακά. Οἱ τῆς δουλείας ἔχθροι, ὅσοι διὰ τὸ ἀξίωμα, ἢ διὰ τὸν πλοῦτον ἐφοβοῦντο, ἔφυγαν. Ἐνὸς ἀπὸ αὐτοῦ ἦτον καὶ ὁ Θρασύβουλος. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπρόσταξαν μὲ ψήφισμα, κάμμία Ἑλληνικὴ πόλις νὰ μὴ δεχθῆ τοὺς φυγάδας. Οἱ Μεγαρεῖς ὁμῶς καὶ οἱ Θηβαῖοι δὲν ὑπήκουσαν εἰς τοῦτο τὸ ἀπάνθρωπον ψήφισμα. Οἱ Θηβαῖοι μάλιστα ἐκήρυξαν, ὅτι θέλει παιδευθῆ, ὁποῖος δὲν δώσῃ βοήθειαν εἰς Ἀθηναῖον φυγάδα, εἰς καιρὸν ἀνάγκης. Ὁ Συρρακούσιος Ῥήτωρ Λυσίας ἐτόναξε πεντακοσίους μὲ ἰδίᾳ του ἔξοδα πρὸς ἐλευθέρωσιν τῆς κοιτῆς μητρὸς τῆς Ῥητορείας. Μὲ ταύτην τὴν βοήθειαν, καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς φυγάδας ἔβαλε σκοπὸν ὁ Θρασύβουλος νὰ ἐλευθερώτῃ τὰς Ἀθήνας. Ἐπολέμησε μὲ τοὺς τριάκοντα, καὶ εἰς ταύτην τὴν μάχην ἐφρονεῖθη Κριτίας, καὶ οἱ τριάκοντα ἔφυγαν εἰς τὴν Ἐλευσίνα.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐστράτευσαν κατὰ τοῦ Θρασυβούλου, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Πυρτανίας εὐπλάγχθισθη τὴν πρότερον ἀκμάζουσαν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, οἱ τριάκοντα ἐφρονεῖθησαν, καὶ οἱ φυγάδες ἐστράφησαν εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ Θρασύβουλος ἔκκεμε ψήφισμα νὰ λησμονηθῶσι τὰ περασμένα· καὶ αἱ Ἀθηναὶ τότε ἔγειναν πρῶτότυπον σοφῆς καὶ εὐγενοῦς πολιτικῆς. Ὁ Θρασύβουλος ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἀποκαταστήσας τοὺς ἀρχαίους νόμους, καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἐκλογῆς, οἱ ὅποιοι ἐσυνειζίζοντο πρὶν κυριεῦθῆ ἡ πόλις.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ.

Τί καλὰ παραδείγματα ἔχομεν τῆς φιλοστοργίας τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, ὅταν βλέπωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης, ὅτι δύο κόραι, κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα των, ἢ μία τὴν πατέρα, καὶ ἡ ἄλλη τὴν μητέρα, οἱ ὅποιοι ἦσαν καταδικασμένοι ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνας!

Ἡ πατρικὴ ἐξουσία, ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν χρεῖαν, καὶ ἐφυλάχθη ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν, κάμνει τὸν πατέρα κεφαλὴν καὶ ἄρχοντα τῆς οἰκογενείας· καὶ τοῦτο εἶναι πάσης κοινωνίας τὸ θεμέλιον. Τοιαύτη ἐξουσία ὡς φυσικὴ, εἶναι δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἀκολουθῶς, ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη καὶ τὸ σέβας εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴν υἱικὴν ἀγάπην γεννᾶται ἡ ἀδελφικὴ. Ὁ ἀδελφὸς εἶναι φίλος δοσμένος ἀπὸ τὴν φύσιν. Πίστης λύπης ἄξιος εἶναι, ὅποιος δὲν γνωρίζει τοῦτο τὸ πολύτιμον δῶρον! Ἐμποροῦμεν νὰ εὐρωμεν πιστότερον φίλον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν, διὰ νὰ ἀποθέτωμεν εἰς αὐτὸν τοὺς διαλογισμὸς μας; Οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ ἔχουν τὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς, καὶ οἱ μικρότεροι τὰ χρεῖα τοῦ υἱοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ στηρίζωνται ἀμοιβαίως εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ ἐν Παρισίοις Βασιλικὸν Τυπογραφεῖον περιέχει πενήτηντα ἕξ εἰδῶν ἀνατολικῶν τύπους.—ὅλα τὰ γνωστὰ ἀλφάβητα τῶν διαφόρων ἔθνων τῆς Ἀσίας, παλαιὰ τε καὶ νεώτερα, εὐρίσκονται εἰς αὐτό. Ἀναλίσκουν δὲ κατ' ἔτος εἰς τὸ τυπογραφεῖον ταῦτο ἀπὸ ὀγδοήκοντα χιλιάδας δεσμίδων χαρτίου· καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶς ἐνασχολουμένων ἐργατῶν εἶναι ἀπὸ τριακοσίου πενήτηντα ἕως τετρακοσίου πενήτηντα.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΤΕΛΕΥΤΗ.

Ὁ Ἐπαμινώνδας μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην μὲ μεγίστην γενναϊότητα ἐτελεύτησε. Διότι πληγωμένος καιρῶς καὶ φέρων ἔτι τὸ θανατηφόρον δόρυ ἐπροσκάλεσε πρῶτον τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν διέσωσε τὴν ἀσπίδα; Παρουσιάσαντος δὲ τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτὴν ἐνώπιόν του, πάλιν ἐπηρώτησε ποῖοι ἐνίκησαν; ἀποκριθέντος δὲ

ὅτι οἱ Βοιωτοὶ ἐνίκησαν, ἀκαιρὸς εἶπαι, εἶπε, νὰ ἀποθάνω!· καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ ἐκσπᾶσουν τὸ δόρυ, καὶ ἀμέσως ἐτελεύτησε μὲ μεγίστην ἀταραξίαν.

— Ὁ ἄνθρωπος πρέπει μάλιστα νὰ φυλάτῃται καὶ νὰ προσέχη, νὰ μὴν ὀμιλῇ κακῶς περὶ τῶν ἀπόντων, μήτε νὰ τοὺς ὑβρίζῃ ἢ νὰ τοὺς ἀτιμαζῃ, μήτε νὰ τοὺς διαβάλλῃ ἢ νὰ τοὺς συκοφαντῇ· διότι ὅστις κατακρίνει τὸν ἀπόντα φίλον καὶ δὲν τὸν ὑπεραπείζει ὅταν ἄλλος τὸν κατηγορῇ· ὅστις ζητεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἄλλον ἀξιογέλαστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πλάττει ψεύμματα διὰ νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν φήμην του· ὅστις δὲν δύναται νὰ σιωπᾷ τὰ ξένα σφάλματα καὶ νὰ κρύπτῃ ἀπόρρητα, αὗτος εἶναι ποῖος πρὸς καὶ ἄχρηστος, τὸν ὅποιον ἀπόφρευγε τὸν ὡς λυμεῶνα.

Ὅ,τι κάμνει τις εὐρίσκει.

Ἐκάλεσέ ποτε ἀλώπηξ τὸν πελαργὸν εἰς τὸ δεῖπνον· καὶ παρεθῆκεν εἰς αὐτὸν φρικτὰς εἰς ἓν πινακίον πλατύ, καὶ ὁ πελαργὸς μὲ τὴν μακρὰν τοῦ μύτην δὲν εὐδύνατο νὰ φάγῃ· ἀλλὰ πρὸς εὐχαρίστησιν, ἐκάλεσε καὶ ὁ πελαργὸς τὴν ἀλώπεκα καὶ τῇ παρέστησε βρασμένους φρικτὰς, εἰς στενὴν χύτραν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔβαλε μέσα τὴν μύτην του, καὶ ἔτρωγεν· ἡ δὲ ἀλώπηξ ἔληχε μόνον τὸ χεῖλος τῆς χύτρας.

Ὅστις προσμένει νὰ εὐτυχήσῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου μένει γελασμένος.

Ἦτον ποτὲ τις ὄνος ἄρρωστος, καὶ διεδόθη λόγος, ὅτι ὀγγλιγωρὰ ἀποθνήσκει· ὅθεν συνηθροίσθησαν οἱ κύνες, καὶ οἱ λύκοι, πρὸς ἐπίσκεψίν του καὶ ἠρώτησαν ἕξωθεν τὸν υἱόν του, πῶς εὐρίσκετο ὁ πατήρ του εἰς τὴν υγίαν του; καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτούς· καλῆτερα ἀφ' ὅ,τι σεῖς θέλετε.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Βιογραφικαὶ σημειώσεις τοῦ Σιλούβου Πελλίκου. Σελίς 65.— Ἐλέφαντος κυνηγεσία. 67.— Φιλολογικά. Ἡ πόλις Σαλαμίς. 69.— Ἀνέκδοτον ἐπὶ Μουράτ-ἑῖ Ἀυτοκράτορος Αἰγύπτου. 71.— Ἀνέκδοτον περὶ φυλαναγωσίας 72.— Ἠθικὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος. 73.— Περὶ Πανώλης. 75.— Ἀνακάλυψις ἐν Γιβραλτῆρα. Ἡ ἐν Ὀστένδη Παράφρων. 76.— Ταχυγραφία. 78.— Οἱ τριάντα τύραννοι. 79.—

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ, ἐκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τοπογραφικὰ φύλλα.

Εὑρίσκεται δε,

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Γ. Δαζαρίδῃ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοσικῷ Παπῆ, καὶ Α. Πουλῆ.

ΕΝ ΤΑΙΣ ἘΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Β. Ἐπισ. τοῦ Ταχυδρομείου.

ἘΚΤΟΣ ΤΗΣ ἘΠΙΧΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τῆς ἑτησίας προπληρωτέα, ἐν Ἐρμούπολει. Δραχμῶν 6

» » Ἐκτός τῆς Ἐρμούπολεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα) » 7.

— Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελέσεως τῶν Κυκλάδων εὑρίσκεται εἰς τὰ διάφορα
ἔγχεσ καὶ ἐκτός τῆς Ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεῖα, καὶ Τιμᾶται Δρ. 6